

Trăind cum a trăit ISUS

Zac POONEN

ALFA SOFTWARE - 2010 ©

Toate drepturile rezervate Editurii Alfa Software & autorului.

*Editura Alfa Software este acreditată de Centrul Național ISBN - ISSN - CIP
din cadrul Bibliotecii Naționale a României
sub numărul 1048 / 24.09.2008*

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nici o parte din această lucrare
nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau
electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul
prealabil, în scris, al Editurii Alfa Software sau a autorului.

All rights reserved. Printed in Romania. No parts of this publication may be
reproduced or distributed in any form or by any means, or stored
in a data base or retrieval system, without the
prior written permission of the Publisher or the author.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POONEN, ZAC

Trăind cum a trăit Isus/ Zac Poonen; trad.: Estera Rusu, Nicolae
Tulici Ed. a 3-a, rev. - Zalău : Alfa Software, 2010
ISBN 978-606-92510-2-7

- I. Rusu, Estera (trad.)
- II. Tulici, Nicolae (trad.)

232.9

284

Editor: Constantin JOLDES
Consilier editorial: Adrian RUS

Zac POONEN

Trăind cum a trăit ISUS

Viața plină de Duh

***„Oricine spune că este creștin
trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”***

CUPRINS

Capitolul 1	7
SCOPUL LUI DUMNEZEU PENTRU OM	7
Capitolul 2	12
TRĂIND ÎN SMERENIE	12
Capitolul 3	20
TRĂIND ÎN SFINȚENIE	20
Capitolul 4	30
TRĂIND ÎN DRAGOSTE	30
Capitolul 5	40
TRĂIND ÎN DUHUL	40
Capitolul 6	51
TRĂIND ÎN VOIA LUI DUMNEZEU	51
Capitolul 7	59
TRĂIND PRIN PUTEREA LUI DUMNEZEU	59
Capitolul 8	69
TRĂIND PENTRU SLAVA LUI DUMNEZEU	69
Capitolul 9	76
MIREASA LUI HRISTOS	76

Textele biblice sunt scrise între ghilimele, cu caractere *italice*
și sunt citate din versiunea *Dumitru Cornilescu*.

Celelalte citate biblice, care nu sunt scrise cu caractere *italice*,
sunt parafrazări contextuale utilizate de autor (Nota trad.)

Capitolul 1

SCOPUL LUI DUMNEZEU PENTRU OM

Dumnezeu nu a creat omul pentru că a avut nevoie de un slujitor. El avea deja milioane de îngeri care să-L slujească. El l-a creat pe om pentru că a vrut pe cineva în care să se manifeste caracterul și natura Sa.

Dacă uităm acest adevăr alunecăm cu ușurință înspre ideea că *slujirea* lui Dumnezeu este scopul primordial al salvării noastre în Hristos. Această greșeală au făcut-o mulți credincioși.

Înainte de a-l crea pe Adam, Dumnezeu a spus: „*Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră*” (Genesa 1:26).

Când Adam a păcătuit, Dumnezeu, în omnisolența Sa, a pregătit dinainte calea pentru ridicarea omului din groapa păcatului, în care acesta căzuse. Întruparea lui Hristos și moartea Sa pe cruce erau deja în planul lui Dumnezeu, înainte ca Adam să fi fost creat.

Intenția lui Dumnezeu, în răscumpărarea pe care ne-a asigurat-o în Hristos, este ca noi să putem fi readuși în poziția în care putem împlini scopul originar al lui Dumnezeu pentru om, și anume *de a manifesta natura Lui*.

Salvarea noastră e prin credința în Hristos dar credința se poate baza numai pe o descoperire divină a Persoanei lui Hristos. Numai o astfel de credință va permite Duhului Sfânt să ne transforme în asemănarea cu Hristos.

O cunoaștere *intelectuală* sau *parțială* a lui Hristos, care nu ține seama de revelația divină, ne poate lăsa la fel de orbi cum erau învățătorii Bibliei din vremea lui Isus. Modul în care au înțeles ei Scriptura i-a călăuzit spre așteptarea unui alt Hristos, cu trăsături caracteristice total diferite față de cele ale lui Isus din Nazaret.

Isus, cel găsit în paginile Bibliei, este Unul care: „cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2:6-7).

Trebuie să insistăm asupra acestui adevăr, până când suntem siguri că l-am înțeles bine. Când a venit Isus în natura noastră umană, ca Persoană, a fost tot Dumnezeu, **pentru că Dumnezeu nu poate înceta să fie Dumnezeu**. Cea mai clară dovadă a divinității lui Isus este văzută în faptul că a primit închinarea. În Evangheliile ni se relatează de șapte ori faptul că El a acceptat închinarea pe care I-au oferit-o oamenii (Matei 8:2; 9:18; 14:33; 15:25; 20:20; Marcu 5:6; Ioan 9:38). Îngerii și oamenii temători de Dumnezeu nu admit ca cineva să li se închine (Fapte 10:25,26; Apocalipsa 22:8,9), dar Isus a acceptat închinarea, pentru că El era Fiul lui Dumnezeu.

Atunci care sunt lucrurile de care S-a dezbrăcat pe Sine însuși? De *privilegiile Lui ca Dumnezeu*.

Gândiți-vă la două exemple. Noi știm că „Dumnezeu nu poate fi ispitit” (Iacov 1:13). Totuși Scriptura afirmă că Isus a fost ispitit (Matei 4:1-11).

Știm și faptul că Dumnezeu este *omniscient* (cunoscând toate lucrurile); totuși, Scriptura spune că Isus a trebuit să se *apropie* de un smochin pentru a constata dacă acesta avea vreun rod (Marcu 11:13). Odată Isus a spus că nu cunoștea nici data celei de-a doua Lui veniri pe Pământ (Marcu 13:32); deci, este limpede faptul că atunci când Isus umbla pe acest Pământ, în natura noastră umană, se dezbrăcase pe Sine Însuși de privilegiile divinității.

„Cuvântul era Dumnezeu (...) și Cuvântul S-a făcut trup” (Ioan 1:1,14).

Dacă vrem să ne ferim de erezie, atunci *ambele* adevăruri privitoare la Persoana lui Hristos trebuie să le

credem în *egală* măsură: atât *dumnezeirea*, cât și *umanitatea* Lui.

Nici un adevăr din Scriptură nu poate fi ignorat fără a suferi pierdere spirituală și, deci, dacă nu se acordă o importanță egală divinității și umanității lui Hristos atunci, în înțelegerea și-n slujirea noastră, vom ajunge să credem într-un Hristos *incomplet*, adică într-un „*alt Isus*”, decât în Acela care este revelat în Scriptură. Pierderea cauzată va fi pe măsura erorii comise, atât pentru viața noastră creștină cât și pentru slujirea noastră. Suntem chemați nu numai să ne *închinăm* lui Hristos, ca Dumnezeu, dar și să-L *urmăm*, ca Om.

Isus nu doar ne-a răscumpărat prin moartea Lui, dar ne-a și arătat, prin viața Sa trăită pe Pământ, cum dorește Dumnezeu să trăiască omul.

El nu este numai *Salvator*, ci și „*Înainte mergător*” al nostru (*Evrei 6:20*). El ne-a oferit un exemplu despre cum anume să trăim în ascultare deplină de Dumnezeu, în orice vreme și-n orice situație.

Iertarea păcatelor, plinătatea Duhului și toate celelalte resurse ale harului, pregătite de Dumnezeu, au menirea de a ne conduce la unicul scop final, și anume, să putem fi potriviți chipului Fiului Său. De fapt, fiecare învățătură din Cuvântul lui Dumnezeu poate fi înțeleasă din perspectiva ei corectă numai dacă este privită în lumina scopului veșnic al lui Dumnezeu pentru om: acela ca *omul să fie făcut ca Isus*.

Principală lucrare a Duhului Sfânt privește două planuri, și este descrisă astfel: „*Noi toți privim, cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați, în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului*” (*2 Corinteni 3:18*).

Duhul Sfânt caută tot timpul să ne arate slava Domnului Isus în Scripturi (care reprezintă Oglinda), iar după aceea caută să ne transforme în acea asemănare.

Dumnezeu Tatăl, în suveranitatea Lui, pregătește, de asemenea, toate împrejurările vieții noastre pentru aceeași finalitate. „*De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu (...) căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său*” (Romani 8:28,29).

Fiecare din evenimentele și împrejurările vieții noastre sunt menite de Dumnezeu să ne prelucreze și să ne transforme, tot mai mult, în asemănarea cu Isus.

Astfel, vedem că atât Tatăl nostru, în *ceruri*, cât și Duhul Sfânt, în *inima* noastră, lucrează în vederea aceluiasi scop: *ca noi să putem deveni ca Isus*.

Cu cât suntem mai mult părtași naturii Domnului nostru, cu atât mai mult vom trăi așa cum a trăit El pe Pământ. *Aceasta e viața plină de Duhul Sfânt*.

Isus n-a venit pe Pământ ca un înger, ci într-un trup asemănător cu al nostru. Biblia spune că: „*A trebuit să Se asemeze fraților Săi în toate lucrurile*” (Evrei 2:17) (Frații Lui sunt ucenicii Săi – Matei 12:50). Dacă El n-ar fi fost făcut ca noi (frații Lui) „*în toate lucrurile*”, **nu** ar fi putut deveni Exemplul nostru, nici nu ne-ar fi putut da porunca „*Urmează-Mă*”, pentru că, în mod evident, noi nu am putea urma pe Unul care n-a avut limitările noastre, la fel cum un înger nu ne poate învăța să înotăm, de vreme ce el nu experimentează, ca noi, scufundarea datorită greutateii.

Dacă Pavel n-ar fi putut trăi cum a trăit Isus atunci și îndemnul lui din *1 Corinteni 11:1*, de a-l urma pe el așa cum și el L-a urmat pe Hristos, ar fi devenit fără sens. În asemenea condiții, viața lui Hristos ar fi una pe care am putea-o doar *admira*, dar niciodată n-am putea-o *urma*.

Slăvit să fie Dumnezeu, însă, că Hristos *a venit* într-un trup uman ca al nostru, și, acceptând limitele firii noastre pământești, ne-a dat un exemplu de urmat.

Din moment ce Isus a trăit *ca om* o viață sfântă, curată, acum nu mai este niciun motiv pentru care să nu putem „trăi și noi cum a trăit El” (1 Ioan 2:6).

Deoarece noi, ca ființe omenеști, suntem slabi, Dumnezeu ne oferă aceeași putere a Duhului care i-a fost dată lui Isus când a trăit ca om pe Pămъnt.

Ceea ce a făcut Dumnezeu pentru Isus va face cu bucurie și pentru noi, fiindcă „ne-a iubit cum L-a iubit pe El” (Ioan 17:23); însă puterea Lui este pusă numai la dispoziția celor „care cred” (Efeseni 1:19). Tocmai datorită lipsei de credință în Cuvъntul lui Dumnezeu credincioșii de azi sunt neroditori, fiind fără putere în lupta împotriva păcatului și împotriva lui Satan.

Când ni se poruncește: „să călcăm pe urmele Aceluia care n-a păcătuit” (1 Petru 2:21-22), scuza pe care ne-o oferă Diavolul este că, fiind oameni, nu putem să nu păcătuiм, din când în când; dar conștientizând că Isus a venit în trupul nostru uman și n-a păcătuit, ne aflăm într-o situație concretizată prin următoarele DOUĂ aspecte:

(1) *Nu mai avem nicio scuză pentru a păcătui;*

(2) *Avem credința că și noi putem trăi o viață de biruință asupra păcatului, așa cum a trăit Isus.*

Astfel, rugăciunea lui Pavel este și a mea, ca, pe măsură ce citiți adevărurile Scripturii în această carte, „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru” (Efeseni 1:17; 3:16).

Numai prin cunoașterea deplină a lui Hristos putem cunoaște puterea Duhului Sfânt. *Isus este Exemplul perfect al omului plin de Duhul Sfânt.*

Uitându-ne la viața Lui, și văzând cum a trăit El pe acest Pămъnt, putem înțelege în mod inconfundabil care sunt caracteristicile unei vieți pline cu Duhul Sfânt.

Capitolul 2

TRĂIND ÎN SMERENIE

Măreția lui Dumnezeu este văzută de lume în minunățiile creației Sale (*Psalmul 19:1*). Universul este atât de vast, încât mintea omenească nu-l poate cuprinde. Galaxii de stele sunt împrăștiate prin spațiu, având distanțe de miliarde de ani-lumină între ele. În același timp, orice fărâamă de materie în acest Univers este compusă din atomi atât de mici, încât nu pot fi văzuți cu ochiul liber. Acești atomi, la rândul lor, conțin sute de electroni care se rotesc în interiorul lor. Cât de mare este Dumnezeu nostru!

Pentru ucenicul lui Isus Hristos, însă, măreția lui Dumnezeu nu este văzută în primul rând în aceste minunății ale Universului, ci, mai curând, în *umilința* care L-a determinat pe Fiul lui Dumnezeu să se dezbrace pe Sine Însuși, să vină în trupul nostru uman și să Se identifice cu rasa noastră decăzută.

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui” a spus apostolul Ioan (*Ioan 1:14*), iar noi putem adăuga: „o astfel de slavă, a cărei strălucire întrece cu mult strălucirea văzută în creație”.

Marele Împărat al Cerului a venit și a locuit ca unul dintre noi, într-un trup uman ca al nostru. El a venit, nu plin de Sine, nu având un aer de superioritate, ci cu umilință neprefăcută, făcându-Se una cu noi în toate privințele.

Vedem gloria Domnului Isus într-un mod mult mai clar în umilința Lui, decât chiar în minunatele miracole săvârșite de El.

Aceasta e calea smereniei pe care Duhul Sfânt dorește să ne-o arate, înainte de toate, pentru ca noi să putem învăța cum să umblăm pe ea în toate zilele vieții noastre.

Trebuie să-L urmăm pe Isus, în mod prioritar, în smerenia Lui.

Înainte ca să trăiască Isus această viață umană, pură și plină de dragoste, pe Pământ, El S-a umilit. Acesta a fost primul pas, *și acesta este primul pas și pentru noi*.

Cu multe mii de ani înainte de a veni Isus pe pământ, Dumnezeu a creat un înger numit Lucifer care era desăvârșit în înțelepciune și frumusețe. Lucifer a fost desemnat de Dumnezeu pentru a fi capul ordinului angelic, dar, ridicându-se cu mândrie și fiind nemulțumit de poziția lui, el a căutat să se înalțe pe sine (*Ezechiel 28:11-17; Isaia 14:12-15*), astfel, el a adus păcat în creația lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a lepădat îndată, iar el a devenit Satan.

Mândria este, așadar, rădăcina oricărui păcat și rău din acest Univers.

Când Adam a păcătuit a fost infestat, și el, de această mândrie satanică.

Acum, fiecare copil al lui Adam este născut cu această plagă.

Pentru a-l elibera pe om de efectul acestui venin, Isus *S-a smerit pe Sine*.

Așa cum păcatul își are originea în mândria lui Lucifer, tot așa, răscumpărarea noastră își are originea în umilința lui Isus. Avem parte de gândirea lui Hristos în măsura în care avem parte de smerenia Lui. Iată instrumentul care măsoară, fără greșală, creșterea spirituală.

Deja faptul că Isus a venit pe Pământ, din gloria Cerului, este o dovadă uimitoare a umilinței Lui, dar ni se spune mai mult de atât, și anume, că și după ce "a devenit om, S-a smerit" (*Filipeni 2:8*). El Și-a luat locul înaintea lui Dumnezeu ca unul dintre toți ceilalți oameni, "făcându-se asemenea fraților Săi, în toate lucrurile," (*Evrei 2:17*). El a devenit nimic pentru ca Dumnezeu să poată fi totul. Aceasta e o umilință adevărată.

Slava și măreția lumească a unei persoane se măsoară în statutul social, averea, realizările, situația familială și altele de acest fel; însă, cât de diferită este slava lui Dumnezeu văzută în Isus Hristos!

Isus a fost singura persoană născută vreodată care a avut prilejul de a-și alege *familia* în care să se nască. Niciunul dintre noi nu am avut această posibilitate. Ce familie a ales Isus? Familia unui dulgher necunoscut dintr-un loc numit Nazaret, despre care orășenii spuneau: „*Poate ieși ceva bun din Nazaret?*” (Ioan 1:46). Iosif și Maria au fost atât de săraci, încât nici măcar nu și-au putut permite să ofere lui Dumnezeu un miel ca jertfă (vedeți Luca 2:22-24 și Levitic 12:8).

Mai mult, Isus a fost singura persoană născută vreodată care a putut alege *exact* locul *unde* să se nască. Având posibilitatea de a-și determina locul nașterii, ce loc a ales El? *O iesle a vitelor, într-un staul umil!*

Atenție, la ceva și mai mult de atât, și anume, la linia genealogică pe care a ales-o Isus pentru Sine. În arborele genealogic al lui Isus sunt menționate, în Matei 1:3-6, patru femei. Prima, *Tamar*, avuse un fiu prin comiterea de adulter cu socrul ei, Iuda. Cea de-a doua, *Rahav*, a fost o prostituată notorie în Ierihon. Cea de-a treia, *Rut*, a fost o descendentă a lui Moab, care s-a născut ca rezultat al adulterului comis de Lot cu propria lui fiică. Cea de-a patra a fost soția lui Urie, *Batșeba*, cu care a comis David adulter. De ce a ales Isus să provină dintr-un arbore genealogic atât de rușinos? Pentru a Se putea identifica în totalitate cu rasa decăzută a lui Adam. Aici vedem umilința Lui. El nu a vrut să se mândrească cu familia sau cu neamul Lui.

Isus S-a identificat în întregime cu omul. El a crezut în egalitatea absolută a tuturor ființelor omenesti, indiferent de rasă, familie, poziție socială, etc., și a coborât la starea cea mai de jos, pentru a putea fi slujitorul tuturor. Numai

acela care se coboară sub alții este în stare să îi ridice pe aceștia, și în acest mod a venit Isus.

Duhul Sfânt ne transformă prin înnoirea minții noastre (*Romani 12:2*). Sămânța adevăratei umilințe, a lui Hristos, este semănată în gândurile noastre. În această privință, putem să ne convingem dacă suntem sau nu transformați în asemănarea lui Hristos, analizând, nu acțiunile noastre sau comportamentul nostru în fața altora, ci, mai degrabă, analizând gândurile pe care le avem (în locul tainic al inimii noastre), în legătură cu noi înșine și cu felul în care ne comparăm cu alții.

Numai când suntem cu adevărat mici înaintea ochilor noștri, în gândurile pe care le avem cu privire la propria persoană, putem, cu adevărat, să „privim pe alții mai presus de noi înșine” (*Filipeni 2:3*), și să ne considerăm „cei mai neînsemnați dintre toți sfinții” (*Efesenii 3:8*).

Isus întotdeauna S-a văzut pe Sine Însuși un om neînsemnat înaintea Tatălui Său, de aceea slava Tatălui a fost manifestată prin El în toată plinătatea ei.

Deoarece Isus a luat această poziție, a unui om neînsemnat înaintea Tatălui, El a putut să se supună, cu bucurie, la tot ceea ce Tatăl Său a hotărât pentru viața Lui și să asculte, din toată inima, de toate poruncile Lui.

„S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte” (*Filipeni 2:8*).

Ascultarea totală de Dumnezeu este semnul clar al umilinței adevărate. Nu există alt test mai clar.

Isus S-a supus, timp de 30 de ani, unui tată vitreg și unei mame care erau imperfecti, pentru simplul fapt că aceasta era voia Tatălui Său. El a știut mult mai multe decât Iosif și Maria; spre deosebire de ei, El a fost fără păcat, și totuși S-a supus lor.

Omului nu îi este ușor să fie supus față de aceia care îi sunt inferiori intelectual sau spiritual, dar adevărata umilință nu are nicio problemă în acest caz, fiindcă cel care cu-adevărat se vede pe sine un om neînsemnat

înaintea lui Dumnezeu nu are nicio dificultate în a se supune oricărui om pe care Dumnezeu îl pune peste el.

Isus a ales o profesie destul de modestă, cea de dulgher, iar când a intrat în slujba Sa publică nu avea titluri atașate Numelui Său. El n-a fost: „*Pastorul Isus*”; ce să mai vorbim: „*Doctorul Reverend Isus*”! El nu a căutat și nici n-a dorit vreodată vreo poziție pământească ori vreun titlu care L-ar fi ridicat deasupra oamenilor obișnuiți, cărora venise să le slujească. *Cine are urechi de auzit, să audă.*

Când mulțimea s-a îngrămădit în urma Lui, vrând să-L proclame rege peste ei, S-a strecurat, în liniște, afară dintre ei (*Ioan 6:15*). El a dorit să fie cunoscut numai ca „Fiul omului”.

El nu a căutat, nici n-a arătat vreun interes pentru onoarea dată de oameni. A trăit numai înaintea feței Tatălui Său și a fost pe deplin mulțumit să treacă prin viață nebagat în seamă și disprețuit de oameni. Pentru El a contat numai aprobarea Tatălui.

Când Isus vindeca pe cineva sau făcea vreo minune cerea insistent ca nimeni să nu știe despre acel miracol, pentru că minunile Lui erau fapte de îndurare față de anumite persoane aflate în nevoie, și nu isprăvi publicitare. Chiar și atunci când a înviat din morți pe fiica lui Iair, El a dat instrucțiuni stricte aparținătorilor fetei să nu spună nimănui despre acest miracol (*Marcu 5:43*). Biografia vieții lui Isus a fost făcută publică mult mai târziu, de către apostolii Săi, numai după ce Isus era deja plecat de pe acest Pământ.

Când a luat un lighean cu apă și a spălat picioarele ucenicilor Săi, în ultima noapte dinaintea crucificării Sale, această faptă a fost reprezentativă pentru întreaga Lui viață. El a fost un slujitor al tuturor oamenilor. Observând faptul că picioarele ucenicilor erau pline de praf, a luat imediat ligheanul pentru a face ceea ce era necesar, în loc să aștepte pentru a vedea dacă altcineva ar fi făcut acest

lucru. Acea acțiune a simbolizat o viață dedicată slujirii altora. Isus nu a așteptat să fie rugat să facă ceva. El a văzut nevoia și a făcut ceea ce trebuia.

Isus a fost tovarăș apropiat cu cei din pătura cea mai de jos a societății și a trăit printre ei, ca egalul lor. Chiar dacă El a fost fără păcat și desăvârșit, niciodată nu i-a făcut pe alții să se simtă jenant din cauza imperfecțiunilor lor. El nu-și dădea aere de superioritate când mergea din loc în loc cu ucenicii Săi. De fapt, relația Lui cu ucenicii era atât de degajată, încât aceștia se simțeau liberi să-L dojenească și chiar să-I dea sfaturi (*Matei 16:22, Marcu 4:38; 9:5*).

Umilința Lui Isus o vedem și în faptul că a căutat să aibă părtășie în rugăciune cu ucenicii Săi. În grădina Ghetsimani El a cerut lui Petru, Iacov și Ioan să se roage cu El, pentru că sufletul Îi era „*cuprins de o întristare de moarte*” (*Matei 26:38*). Isus a fost conștient de cumplita slăbiciune a trupului pe care îl primise; de aceea a căutat părtășia în rugăciune cu alți oameni evlavioși.

Tocmai datorită faptului că noi nu suntem destul de sinceri, în recunoașterea lipsei noastre de însemnătate, manifestarea puterii lui Dumnezeu prin noi este limitată. Isus ne-a arătat calea umilinței. Ea este calea prin care ne recunoaștem slăbiciunea trupului și lipsa noastră de însemnătate ca ființe omenești.

Tocmai pentru că Isus S-a smerit *de aceea* Dumnezeu L-a ridicat la cea mai înaltă poziție din Univers (*Filipeni 2:9*). Aceia care merg cel mai departe pe calea smereniei vor sta împreună cu Isus în slavă, la dreapta și la stânga Lui.

Pe toată durata vieții Sale, Isus a continuat să *coboare*. *Coborând* din Cer, a continuat să meargă în *jos, jos, în jos* tot timpul, până la cruce. Niciodată nu a luat-o în sens invers, căutând să meargă în *sus*.

Astăzi există numai două duhuri care lucrează pe Pământ. Unul, duhul lui Satan (Lucifer), îi zorește pe

oameni să meargă în sus, fie în ierarhia lumii, fie în cea a creștinătății. Celălalt, Duhul lui Hristos, îi conduce pe oameni în jos, asemenea Stăpânului lor. La fel ca bobul de grâu, Isus S-a îndreptat în jos, și toți ucenicii Lui adevărați pot fi identificați inconfundabil după această caracteristică.

Umilința lui Isus este văzută, în toată splendoarea ei, în moartea Lui. Nu a fost vreodată o judecată mai nedreaptă ca aceea prin care a trecut Isus. Totuși, El S-a supus în tăcere la răniri, insulte, nedreptăți, înjosiri și batjocuri. El nu i-a blestemat pe dușmanii Lui, nici nu i-a amenințat cu răzbunare și nici nu i-a chemat în ajutor pe îngerii Săi. El a renunțat la toate drepturile Sale de Fiu al lui Dumnezeu.

„*Pumnul strâns*” este un simbol care este specific rasei umane, semnificând atât dorința acesteia de a ține morțiș la propriile drepturi, puteri și posesiuni, cât și amenințarea contraofensivei, în cazul în care este atacată.

Isus, însă, în loc să strângă pumnul, a deschis de bunăvoie palmele Sale pentru a fi străpunse de piroane pe cruce. Palmele Lui au fost deschise întotdeauna, dăruind, dăruind și iarăși dăruind. În final Și-a dăruit propria Lui viață. Aceasta e, într-adevăr, o umilință adevărată; și aceasta e adevărata „*bărbăție*”, așa cum a intenționat-o Dumnezeu să fie.

Ucenicul lui Isus, care vrea să manifeste natura divină, trebuie să fie dispus să sufere nedreptatea fără să se plângă.

Biblia spune că: *"Dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui ... când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător" (1 Petru 2:20-23).*

Umilința lui Isus nu I-a permis să judece pe nimeni. Numai Dumnezeu este Judecător al tuturor oamenilor; și orice om care judecă pe altul ocupă, prin această judecată, locul pe care singur Dumnezeu este autorizat să-l ocupe. Ca om, pe Pământ, Isus a spus: *„Eu nu judec pe nimeni”* (Ioan 8:15). El a încredințat toată judecata Tatălui Său, iar noi vedem și aici frumusețea umilinței Lui.

Isus S-a supus de bună voie morții umilitoare pe care Tatăl Său a hotărât-o pentru El. Dincolo de instrumentele umane care au plănuit și executat crucificarea Lui, El a putut desluși mâna Tatălui și a băut de bunăvoie paharul pe care I "L-a dat Tatăl" (Ioan 18:11).

„S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8).

Acesta e adevăratul Isus al Scripturilor. Spre deosebire de evangheliștii moderni, El nu a fost onorat ca o celebritate sau ca un star de cinema. Din contră, El a fost disprețuit și respins de oameni; și lumea din vremea Lui s-a debarasat de El, pironindu-L pe o cruce. Lumea de astăzi nu este diferită; iar ucenicul nu e mai presus decât Domnul lui. Un creștinism care este popular și atrage onoarea lumii este o falsificare a adevăratei credințe. Întreaga viață a lui Isus, de la naștere și până la moarte, a demonstrat faptul că *„ceea ce este înălțat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu”* (Luca 16:15).

„Învățați de la Mine”, a spus Isus, *„căci Eu sunt blând și smerit cu inima”* (Matei 11:29). Umilința a fost principala virtute pe care Isus a cerut-o ucenicilor Săi să o învețe de la El. Aceeași virtute trebuie s-o învățăm de la El și noi.

Capitolul 3

TRĂIND ÎN SFÎNȚENIE

Dumnezeu este Lumină și Dragoste (1 Ioan 1:5; 4:8). El „locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii” (1 Timotei 6:16). Deoarece El este Sfânt, ne cheamă și pe noi să fim sfinți.

Sfințenia însă, **pentru o ființă omenească, poate veni numai prin ispită**. Adam a fost creat inocent, fără să cunoască nici chiar binele și răul. Dumnezeu a vrut ca el să fie sfânt; și pentru aceasta Dumnezeu l-a lăsat să fie încercat.

Pomul cunoștinței binelui și răului a fost creat de Însuși Dumnezeu și nu a fost rău în sine. Pomul exista într-o lume peste care Dumnezeu a pronunțat cuvintele: „Foarte bun” (Geneza 1:31). Pomul era foarte bun, pentru că i-a oferit lui Adam împrejurarea favorabilă **de a fi sfânt, prin a se împotrivi ispitei**.

Biblia spune: „să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite **ispite**” (Iacov 1:2) (vers. King James (nota trad.)), pentru că ispitele ne dau oportunitatea de a fi părtași la sfințenia lui Dumnezeu (Evrei 12:10) și de a deveni „desăvârșiți și întregi” (Iacov 1:4).

Când privim la sfințenia lui Isus, noi nu privim la acea sfințenie care era proprie, a Lui, și pe care o avea ca Dumnezeu, pentru că această sfințenie nu ar fi un exemplu pentru noi. Privim la El ca la Unul făcut „*asemenea fraților Săi în toate lucrurile*” și „*care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat*” (Evrei 2:17, 4:15).

Isus este „Înainte mergător” al nostru (Evrei 6:20), care a alergat aceeași cursă pe care o avem de parcurs și noi, bătătorindu-ne calea pentru a-L urma, iar acum El ne spune: „Urmează-Mă” (Ioan 12:26), și uitându-ne țintă la El, care a alergat pista înaintea noastră, și noi putem

alerga cu perseverență, fără să cădem de oboseală sau să ne pierdem inima (*Evrei 12:1-4*).

Isus a răbdat fiecare ispită care s-ar putea abate vreodată asupra unui om. El a fost ispitit: „în toate lucrurile, ca și noi”. Această învățătură ne este prezentată clar în *Evrei 4:15*, și aceasta este încurajarea noastră. Isus n-a folosit niciodată vreo putere care să nu ne fie oferită și nouă, astăzi, de Dumnezeu. El S-a confruntat cu ispita și a biruit-o, *ca om*, prin tăria dată Lui de Tatăl Său, *prin Duhul Sfânt*.

Satan întotdeauna a spus omului că legile lui Dumnezeu sunt împovărătoare și imposibile de împlinit. Isus a venit ca om, și, prin viața Lui de ascultare desăvârșită, a dat în vileag această minciună a lui Satan. Dacă noi am avea vreo ispită de biruit, sau vreo poruncă de împlinit, cu care Isus să nu Se fi confruntat, numai atunci am avea o scuză pentru a păcătui. Însă, dacă Isus ar fi trăit acea viață desăvârșită *fără slăbiciunea trupului nostru sau cu o putere care nu este disponibilă pentru noi*, atunci viața Lui n-ar putea fi un exemplu pe care să-l putem urma și nici n-ar fi o încurajare pentru noi, în momentele când suntem ispitiți. *Isus, însă, a demonstrat prin viața Lui trăită ca om, pe Pământ, că puterea pe care ne-o pune la dispoziție Dumnezeu este suficientă pentru a satisface cerințele Legii Lui, revelate în Cuvântul Său.*

„Căci n-avem un Mare Preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre; ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi” (*Evrei 4:15*). Viața fără păcat a lui Isus este demonstrația făcută de Dumnezeu înaintea omenirii, că prin puterea Duhului Sfânt este posibil ca orice om să poată avea biruință deplină asupra păcatului și să asculte cu bucurie de Dumnezeu. Dacă rămânem în El, *PUTEM trăi „cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6)*.

Isus S-a confruntat cu toate ademenirile păcatului cu care ne confruntăm noi zilnic și a fost trecut de Tatăl Său prin fiecare ispită care poate veni vreodată peste vreun

om. Astfel El S-a calificat pentru a fi Conducătorul nostru și Marele nostru Preot (*Evrei 2:10,17,18; 5:7-9*). În toate acele situații, El S-a lepădat de sine însuși și a răstignit dorințele trupului care-L ademeneau să păcătuiască. În felul acesta, în mod constant, El „a pățimit în trup”.

Scriptura Îl prezintă ca pe Exemplul nostru: „*Fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci Cel ce a pățimit în trup, a sfârșit-o cu păcatul; pentru ca, în vremea care-I mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu*” (1 Petru 4:1,2). Isus a demonstrat, prin viața Lui de ascultare „până la moarte”, că este un necaz incomparabil mai mic să suferi, orice s-ar întâmpla, decât acela de a nu-L asculta, chiar și într-un singur punct, pe Dumnezeu.

Esența tuturor păcatelor într-o ființă umană se găsește în înfăptuirea voinței proprii, iar esența sfințeniei se găsește în lepădarea voinței proprii și în înfăptuirea voii lui Dumnezeu. Așa a trăit Isus. El a spus: „*Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis (...) ca să fac nu voia Mea, ci a Celui care M-a trimis (...) nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu*” (Ioan 5:30; 6:38; Matei 26:39).

Isus a oferit Tatălui Său voința Lui proprie, umană, ca pe o jertfă permanentă, chiar și atunci când aceasta însemna suferință intensă. Ni se spune că „în zilele vieții Sale pământești aducea rugăciuni și cereri, cu strigăte mari și cu lacrimi” (*Evrei 5:7*).

Isus a avertizat în grădina Ghetsimani pe cei trei ucenici ai Săi că, din moment ce trupul omenesc era slab, ispita putea fi biruită numai prin veghere și rugăciune (aceasta putea avea loc prin căutarea ajutorului lui Dumnezeu) (*Matei 26:41*). El Însuși S-a rugat și numai așa a biruit.

Chiar înainte de a merge în Ghetsimani, Isus a spus ucenicilor Săi că în curând va veni ziua când și ei vor putea face lucrările pe care le-a făcut El, pentru că Tatăl le va da

Duhul Sfânt ca să le fie „Ajutor” (în original: *paracletos* (apărător, ajutor) nota trad.) (*Ioan 14:12,16*). Isus n-a venit pentru ca noi să devenim făcători de minuni, ci sfinți. Lucrările Lui au fost lucrări ale sfințeniei, lucrări ale ascultării de Tatăl și acestea sunt lucrările despre care a promis El că și noi, la rândul nostru, le vom putea face. El a făcut toate aceste lucrări ca un Om umplut cu Duhul Sfânt.

Când ucenicii au fost umpluți cu Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii, ei au primit, la rândul lor, puterea să înfăptuiască lucrările ascultării pe care le făcuse Isus. În timpul vieții lui Isus pe Pământ ei au primit puterea să vindece bolnavi, să învieze morți, să curețe leproși și să scoată demoni (*Matei 10:8*), dar n-au avut putere să biruie păcatul. Pentru aceasta, ei au trebuit să aștepte până când au fost umpluți cu Duhul Sfânt, în ziua Cincizecimii.

Scopul umplerii cu Duhul este de a ne face capabili să facem „lucrările pe care le-a făcut Isus” sau, cu alte cuvinte, să facem „voia lui Dumnezeu” (*vezi Ioan 4:34*).

Aceasta este viața glorioasă pe care ne-o oferă Dumnezeu în Noul Legământ.

„Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, PENTRU CA porunca Legii să fie împlinită în noi care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (*Romani 8:3-4*).

Semnificația pentru noi a faptului că Isus S-a confruntat cu ispita și a biruit-o constă în faptul că, prin aceasta, El a deschis o Cale pentru noi prin care Îl putem urma.

Calea pe care a deschis-o Isus este numită, în *Evrei 10:19,20*, „calea cea nouă și vie”. Aici ni se spune că „avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și

vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său”.

Slava lui Dumnezeu locuia în Locul Preasfânt al Templului. Acesta e locul înspre care Isus a deschis calea, pentru ca noi să-L urmăm, pentru a putea fi părtași la sfințenia Lui. El este „Înainte mergătorul”, care a intrat prin perdeaua trupului înaintea tuturor (*Evrei 6:20*). Acum e rândul nostru să alergăm, uitându-ne la exemplul Lui (*Evrei 12:1,2*).

Noi nu trebuie să rupem perdeaua pentru că ea a fost ruptă deja, odată pentru totdeauna, de către Domnul nostru, dar trebuie să-L urmăm de-a lungul acestei căi, a perdelei rupte care este calea crucii, calea morții pentru firea pământească și pentru poftele ei.

Tocmai prin moartea firii pământești slava sfințeniei lui Dumnezeu a fost văzută în viața lui Isus și nu există vreo altă cale pentru noi. Dacă purtăm „omorârea Domnului Isus” în trupul nostru, atunci și numai atunci, viața aceea curată și sfântă a lui Isus va fi „arătată în trupul nostru” (*2 Corinteni 4:10*).

Duhul Sfânt din noi ne va călăuzi, cum L-a călăuzit pe Isus, întotdeauna de-a lungul căii crucii, aceasta fiind calea pe care vom putea fi părtași, din ce în ce mai mult, la sfințenia Lui. Așa a fost cu Isus Însuși și va fi așa pentru toți cei care străbat aceeași cale.

Isus a venit să ne facă părtași naturii divine, astfel încât aceeași viață care a fost în El să poată fi și în noi. *„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte”* (*2 Petru 1:3,4*).

Dumnezeu nu ne-a promis să ne facă dintr-odată perfecți, pe acest Pământ. Noi suntem aceia care trebuie să

depunem mult efort pentru a fi desăvârșiți, dar putem trăi în biruință asupra păcatelor de care suntem *conștienți*.

Am văzut că Isus a fost ispitit ca și noi. în toate lucrurile. Unele dintre cele mai puternice ispite sunt acelea care vin să atace viața interioară a gândurilor noastre. Așa trebuie să fi fost și în cazul lui Isus. Totuși, El niciodată nu a păcătuit. Și noi putem birui în toate gândurile noastre.

Vorbirea lui Isus a fost curată. Niciun cuvânt murdar nu I-a scăpat vreodată de pe buze și nici vreo vorbă fără rost. El întotdeauna a spus adevărul, nu s-a găsit vreo înșelăciune în gura Lui. Nimeni nu ar fi putut vreodată să-L antreneze pe Isus într-o conversație despre cum să câștige tot mai mulți bani (dincolo de nevoile persoanei în cauză). Într-adevăr, El nu a fost interesat de astfel de lucruri. Minteia Lui a fost ancorată în lucrurile de sus și nu în lucrurile de pe Pământ. Fără îndoială, El a folosit lucruri materiale, dar nu le-a îndrăgit, nici nu a fost atașat de vreunul dintre ele.

Sfințenia lui Isus a fost lăuntrică; nu a fost o pioșenie exterioară, manifestată prin mâncare, îmbrăcăminte sau printr-o anumită asociere. El nu a fost **ascet** sau **pustnic**. El a trăit înconjurat de un climat cotidian, purtând hainele pe care le purtau cei din clasa Lui socială, mâncând și bând normal (*Luca 7:34*), bucurându-Se de bunurile pe care le-a dat Dumnezeu omului ca să se bucure în această lume (*1 Timotei 6:17*). Totuși, El niciodată nu a fost necumpătat în ce privește mâncarea, ci S-a disciplinat să nu-Și folosească puterile miraculoase pentru a transforma pietrele în pâini, nici chiar după patruzeci de zile de post. El nu comunica doar cu oameni religioși, ci chiar cu păcătoșii de cea mai joasă speță și rămânea integru. Sfințenia Lui a fost în primul rând lăuntrică.

Nu numai păcatul a fost ceea ce evita Isus. El a renunțat și la multe plăceri care ar fi fost legitime, dar care erau fie neroditoare, fie erau de așa natură încât nu Și le-ar fi putut permite fără a sacrifica o parte din lucrările

Tatălui, pentru îndeplinirea căroră venise (*1 Corinteni 6:12*).

Sfințenia lui Isus a fost rezultatul unei vieți de cugetare la Cuvântul lui Dumnezeu. La vârsta de doisprezece ani El cunoștea deja Cuvântul în profunzime, pentru că a cugetat stăruiitor asupra Scripturilor, căutând lumina Duhului asupra Cuvântului. El cunoștea mai mult decât cărturarii, pentru că El căuta descoperirea Duhului. Isus nu a urmat o școală biblică. El a învățat sub tutela Tatălui Său, la fel cum au făcut adevărații prooroci din Vechiul Testament – Moise, Ilie, Ieremia, Ioan Botezătorul, etc. *Niciun profet veritabil din Biblie nu s-a format la vreo școală biblică*. Să nu uităm acest lucru!

Isus a studiat Cuvântul iar apoi l-a și împlinit. Astfel, Cuvântul a devenit o armă puternică în mâna Lui, nu numai în lupta împotriva lui Satan (*Matei 4:1-11*), dar și în lucrarea Lui de predicare. El vorbea cu autoritate și predicile Lui se împotriveau tradițiilor populare din vremea Lui care au fost susținute de cărturarii și învățații Legii.

El a demascat *fățărnicia și viața lumească* a Fariseilor și le-a spus că erau sortiți Iadului, în ciuda fundamentalismului lor doctrinar (*Matei 23:33*). În același timp, El a dat pe față *erorile doctrinare* și interpretările greșite ale Scripturii susținute de saducheii (*Matei 22:23-33*).

Isus niciodată nu a căutat să fie popular în predicile Lui. Mai degrabă ar fi acceptat orice chin și agonie decât să piardă vreo iotă din adevăr. El n-a crezut în sloganul “pace și unitate cu orice preț”. Chiar și dușmanii Lui au recunoscut: „*știm că ești adevărat, și că înveți pe oameni calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să-ți pese de nimeni*” (*Matei 22:16*).

Sfințenia lui Isus se mai vădea prin râvna Lui pentru curăția Casei lui Dumnezeu (*Ioan 2:14 și urm.*). Când a intrat în Templu și i-a văzut pe oameni făcând bani în

numele religiei, S-a aprins în El o mânia sfântă și i-a alungat cu un bici.

Biblia ne poruncește să ne mâniem, dar fără să păcătuim (*Efesenii 4:26*). Când soldații romani L-au bătut pe Isus și L-au biciuit înaintea lui Pilat, El a primit toate acestea cu răbdare. El niciodată nu S-a mâniat când era vorba despre Persoana Lui. O astfel de mânia ar fi fost un *păcat*. Dar când era vorba de curăția Casei lui Dumnezeu, totul era diferit. *În acel caz, stăpânirea mâniei ar fi fost un păcat.*

El a folosit biciul în acea zi fără Să-i pese că oamenii L-ar înțelege greșit, gândind că Și-a pierdut controlul și că a acționat îndemnat de fire. El nu a trăit, în niciun caz, dependent de părerea oamenilor. El a venit să aducă sabia (*Matei 10:34*); și a folosit-o fără cruțare. Această sabie tăia, rănea și durea; în felul acesta se manifesta slava Tatălui.

Viața lui Isus a fost cea mai frumoasă, mai disciplinată și mai plină de pace și bucurie din câte a văzut lumea vreodată. Aceasta a fost datorită ascultării Sale depline de Cuvântul lui Dumnezeu.

Gândiți-vă la ordinea care este în Universul fizic. Stelele și planetele se mișcă în ceruri într-o ordine așa deplină încât putem să ne fixăm ceasul după ele, cu o precizie de milionimi de secundă. Precizia lor e așa de mare, încât astronomii pot determina care va fi poziția oricărei stele sau planete, la orice dată, în viitor. Care este secretul unei ordini atât de depline? Numai unul singur: *ele ascultă cu exactitate de voia lui Dumnezeu*, gravitând pe orbita și cu viteza stabilite pentru ele de Creatorul lor. Oriunde există ascultare de Dumnezeu, acolo este perfecțiune și frumusețe, dar oriunde există neascultare de Dumnezeu, acolo este haos și urâtenie.

Chiar și stelele sunt o mărturie fără cuvinte a faptului că poruncile lui Dumnezeu sunt cele mai bune pentru noi și că poruncile Lui nu sunt grele (împovărătoare).

Viața lui Isus a dovedit faptul că numai evlavia, manifestată în toate lucrurile, este de folos atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare (*1 Timotei 4:8*). Niciun om nu poate fi mai fericit, mai plin de pace și mai mulțumit decât omul evlavios. „*Frica de Domnul este un izvor de viață*” (*Proverbe 14:27*), iar Isus a ascultat de porunca „*să aibă întotdeauna frică de Dumnezeu*” (*Proverbe 23:17*). Dumnezeu l-a ascultat rugăciunile datorită acestei frici evlavioase (*Evrei 5:7*). Cerul o fost întotdeauna deschis pentru Isus, deoarece El a trăit în frica de Dumnezeu. „*Eu cinstesc pe Tatăl Meu*” (*Ioan 8:49*), a spus El odată, și a demonstrat prin viața Lui adevărul Cuvântului care spune: „*Începutul înțelepciunii este frica de Domnul*” (*Proverbe 9:10*).

Rugăciunile lui Isus au fost ascultate, însă nu în mod automat, sau pentru faptul că era Fiul lui Dumnezeu, ci datorită fricii Lui evlavioase (*Evrei 5:7*). De asemenea, El a fost uns cu bucuria și autoritatea Duhului Sfânt – „*undelemn de bucurie*” – nu în mod automat, sau datorită identității Lui de Fiul al lui Dumnezeu, ci pentru că a iubit neprihănirea și a urât păcatul (*Evrei 1:9*). Dumnezeu Își poate asuma obligații numai față de un om care este curat din punct de vedere moral. Acesta e secretul autorității spirituale.

Totuși, lumea religioasă din zilele lui Isus nu a împărtășit viziunea lui Dumnezeu asupra sfînțeniei lui Isus. Sfînțenia lui Isus a provocat dușmănia lor, pentru că El le scotea în evidență păcatele, fără nici o frică (*Ioan 7:7*). Din această cauză, Isus a suferit din partea Evreilor religioși ostilitate, respingere, ură, critică, excomunicare și, în final, chiar omorârea – toate acestea din cauză că a predicat sfînțenia. El nu a fost crucificat pentru că a trăit o viață sfântă, ci pentru că prin predicile Sale le-a denunțat fățarnicia și le-a expus păcatul; prin urmare, ei s-au hotărât să-L reducă la tăcere.

Isus a spus, „Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina, ca să nu i se vădească faptele” (Ioan 3:19,20).

Lumea religioasă “creștină” a zilelor noastre este exact la fel, iar ucenicul nu poate fi mai mare ca Domnul său. Umblarea în sfințenie nu ne va aduce aclamațiile creștinătății căldicele. „*Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prizonieri*” – în orice țară și în orice vreme (2 Timotei 3:12); **această prigonire va veni în primul rând de la lumea religioasă, ca în cazul lui Isus Însuși.**

Orice om care vrea să-L urmeze pe Domnul, trebuie să se oprească mai întâi și să cântărească prețul, iar apoi „să iasă afară din tabără, la El, și să sufere ocară Lui” (Evrei 13:13).

Capitolul 4

TRĂIND ÎN DRAGOSTE

Am văzut că Dumnezeu este deopotrivă Lumină și Dragoste. Gloria lui Dumnezeu a fost văzută în Domnul Isus, plin de Lumină la fel cum este plin de Dragoste. Lumina și Dragostea sunt inseparabile. Sfințenia adevărată este plină de dragoste și dragostea adevărată este cu desăvârșire pură. Ele sunt aici deosebite numai cu scopul de a fi înțelese de noi.

Dacă cineva pretinde că are Sfințenie, dar nu manifestă dragostea divină atunci, ceea ce are nu este sfințenie autentică ci „neprihănirea fariseilor”. Pe de altă parte, cei care pretind să aibă o dragoste mare pentru toată lumea, dar nu trăiesc în puritate și neprihănire, sunt de asemenea înșelați, confundând sentimentalismul lor lipsit de substanță cu dragostea divină.

Fariseii aveau o „neprihănire” împietrită și uscată. Ei erau ca scheletele osoase – rigizi și respingători. Ei dețineau ceva din adevăr, dar acesta era cu totul deformat și disproporționat.

Isus avea *tot* adevărul. El a susținut fiecare iotă sau punctuleț al legii lui Dumnezeu mai mult decât au făcut-o fariseii, dar El nu era numai *oase*. După cum oasele erau acoperite cu *carne*, așa cum a intenționat Dumnezeu să fie ființa umană – tot așa Dragostea învăluie Lumina. El a vorbit adevărul dar l-a vorbit în dragoste (*Efesenii 4 :15*). Cuvintele Lui aveau autoritate dar ele erau, în același timp, pline de har (*Luca 4:22,36*).

Aceasta e ceea ce dorește Duhul Sfânt să ne comunice și să manifeste prin noi.

Dumnezeu *ESTE* Dragoste, nu numai pentru că acționează cu iubire. El *ESTE* în cea mai adâncă esență a Sa *DRAGOSTE*. Gloria lui Dumnezeu, așa cum este văzută în Isus, dezvăluie lucrul acesta cu claritate. Isus nu a

săvârșit doar fapte ale iubirii, El S-a preocupat de „facerea binelui” (*Fapte 10:38*), iar aceasta se datora faptului că Dragostea lui Dumnezeu a inundat întreaga Lui ființă.

Dragostea își are originea, la fel ca sfințenia și umilința, în omul nostru dinlăuntru. Râurile de viață curg din adâncul ființei umplute de Duhul (*Ioan 7:38,39*). Gândurile și atitudinile noastre (chiar și cele care nu au fost niciodată exprimate) dau o mireasmă cuvintelor și faptelor noastre, precum și întregii noastre personalități, iar mireasma noastră poate fi ușor detectată de ceilalți. Cuvintele și faptele noastre de dragoste nu au niciun preț dacă gândurile, atitudinile noastre pentru alții, rămân egoiste și critice. Dumnezeu dorește adevărul „în adâncul ființei noastre” (*Psalmi 51:6*).

Isus a pus un mare preț pe toate ființele umane și, de aceea, a respectat fiecare om. Este ușor să respecti pe cei evlavioși și pe cei cultivați sau pe cei inteligenți. Putem chiar să credem că am atins mari înălțimi când iubim pe toți ce cred ca și noi în Hristos, dar gloria lui Dumnezeu a fost văzută în dragostea lui Hristos pentru *toți oamenii*. Isus nu a disprețuit pe nimeni pentru sărăcia, ignoranța, urâtenia sau lipsa lui de cultură. El a declarat în mod specific că toată lumea și tot ce-i aparține ei nu este la fel de valoroasă ca un suflet uman (*Marcu 8:36*). Acesta e felul în care El l-a prețuit pe om; și acesta e felul în care S-a bucurat de fiecare om. El a văzut oameni înșelați și legați de Satan și a dorit din toată inima să-i elibereze.

Atât de aprinsă a fost dorința după dragoste adevărată, încât El a fost dispus să plătească prețul deplin pentru a-i elibera pe oameni de sub autoritatea păcatului în viețile lor. Deoarece El a fost gata să moară pentru oameni pentru a-i salva de păcatele lor, El a moștenit dreptul de a predica cu putere împotriva păcatului. Noi nu avem dreptul să predicăm împotriva păcatului dacă, fie nu am judecat acel păcat în firea noastră și nu l-am biruit, fie nu suntem gata să murim (dacă este nevoie) pentru a-i

salva pe ceilalți de păcatul împotriva căruia am predicat. Aceasta e adevărata semnificație a expresiei „a vorbi adevărul în dragoste” (*Efesenii 4:15*).

Ceea ce produce roadă în alții, pentru gloria lui Dumnezeu, este căldura dragostei din cuvintele pe care le rostim. Deși este *lumină* din belșug la Polul Nord și la Polul Sud, nimic nu crește acolo din cauza lipsei de *căldură*.

Isus a văzut deslușit valoarea relativă a oamenilor și lucrurilor materiale. El știa că *oamenii au fost făcuți pentru a fi iubiți iar lucrurile pentru a fi folosite*. Din cauza influenței pervertitoare a păcatului, această ordine a fost răsturnată în lume, astfel încât lucrurile sunt iubite iar oamenii folosiți pentru propriile scopuri.

Isus a văzut că *oamenii* erau mult mai importanți decât *lucrurile*. El a iubit oamenii atât de mult încât S-a identificat complet cu ei, și i-a făcut să se simtă doriți. El le-a împărtășit poverile și a avut cuvinte calde pentru cel asuprit și cuvinte de încurajare pentru cei învinși în bătăliile vieții. El niciodată nu ar fi considerat vreo ființă umană nevrednică. Chiar dacă ar fi fost grosolani sau neciopliți, El tot a văzut în ei oameni care aveau nevoie să fie răscumpărați.

Pe de altă parte, *lucrurile* n-au contat cu nimic pentru El. Lucrurile materiale n-au absolut nicio valoare, decât dacă sunt folosite pentru beneficiul altora. Ne putem imagina că, dacă un copil al vecinului a intrat în atelierul de tâmplărie al lui Isus și l-a stricat una din sculele scumpe, asta nu l-a deranjat deloc pe Isus, deoarece băiatul era mult mai valoros și mai important decât lucrul deteriorat. El a iubit oamenii, nu lucrurile; lucrurile erau pentru a-i ajuta pe oameni.

Duhul Sfânt ne înnoiește mintea, astfel încât să putem „vedea lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu” (*Colosenii 1:9*).

Dumnezeu nu mai poate de bucurie pentru poporul Său (*Țefania 3:17*), iar de când Isus a fost umplut cu Duhul lui Dumnezeu, El a împărtășit bucuria Tatălui Său cu copiii Săi. Tot așa va fi și cu cei a căror minte a fost înnoită, încât vor privi oamenii din perspectiva lui Dumnezeu. Gândurile lui Isus despre ceilalți erau întotdeauna și pe deplin gânduri de iubire – niciodată gânduri critice pentru stângăcia și imaturitatea lor. Astfel oamenii erau în stare să perceapă mireasma dulce a prezenței Sale „și gloata cea mare Îl asculta cu plăcere” (*Marcu 12:37*). Aceasta e dragostea cu care Dumnezeu inundă inimile noastre când suntem umpluți de Duhul Sfânt (*Romani 5:5*).

Isus a fost întotdeauna mișcat de compasiune față de cei bolnavi, cei nevoiași, cei flămânzi, sau cei rătăciți. El a transformat sărăcia lor în sărăcia Lui și astfel era plin de putere pentru a-i mângâia. Putem să-i mângâiem pe alții aflați în suferință numai în măsura în care ne-am identificat noi înșine cu acele suferințe. Isus era sensibil la nevoile nerostite ale celorlalți, deoarece El Și-a folosit imaginația pentru a Se pune pe El însuși în situația lor și, astfel, a fost în stare să le înțeleagă problemele. El a fost foarte mâhnit odată, când a văzut că oamenii aveau inimile atât de împietrite încât nu mai aveau nicio compasiune pentru cei nevoiași (*Marcu 3:5*).

În relațiile cu ceilalți, Isus a murit în mod constant față de Sine. Niciodată nu a fost ofensat de orice I-ar fi făcut sau I-ar fi zis ceva; nici nu a fost vreodată ofensat de neputința altora de a face ceva pentru El, deoarece niciodată nu a avut așteptări de la alții. Nu a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească.

Deoarece Isus a purtat zilnic crucea, El nu a fost niciodată în conflict cu cineva, oricât de obraznic sau prost ar fi fost. Moleșeala unora nu l-a enervat niciodată. Nici neorânduiala, nici dezordinea, nici nepăsarea altora nu l-au făcut vreodată să Își piardă răbdarea. Omul desăvârșit

poate cu ușurință să suporte un om imperfect. Numai oamenii imperfecti găsesc imperfecțiunea altora intolerabilă! Răbdarea este una din manifestările cele mai mărețe ale dragostei noastre pentru alții.

Urmăriți gloria dragostei lui Isus în vorbirea Lui.

Isus nu i-a înjosit niciodată pe alții și nu a făcut remarci sau glume pe seama cuiva, prin care să rănească. El nu a făcut niciodată vreo afirmație subtilă care să jignească pe cineva. Niciodată nu a comentat neajunsurile ucenicilor Săi în spatele acestora. Este într-adevăr uimitor faptul că timp de trei ani El nu l-a expus pe Iuda înaintea celorlalți unsprezece ucenici – nici chiar la ultima cină cei unsprezece nu au putut ști cu exactitate cine avea de gând să-L vândă pe Învățătorul lor.

Isus și-a folosit limba pentru a încuraja și a sfătui pe alții, astfel încât limba Lui a fost făcută un instrument al vieții în mâna lui Dumnezeu. El și-a folosit limba pentru a rosti „cuvinte de mângâiere celor trudiți” (*Isaia 50:4*), dar, de asemenea, ca o sabie care retează mândria și trufia (*Isaia 49:2*).

Cât de încurajat se va fi simțit centurionul roman și femeia siro-feniciană când L-au auzit pe Isus lăudându-le în public credința (*Matei 8:10 ; 15:28*), femeia păcătoasă care a fost lăudată pentru dragostea sa (*Luca 7:47*) și Maria din Betania care a fost lăudată pentru jertfa sa (*Marcu 14:6*)! Aceștia cu siguranța nu au uitat cuvintele lui Isus.

Ce întărit trebuie să fi fost Petru când Isus l-a asigurat că se va ruga pentru el (*Luca 22:32*); doar câteva cuvinte, dar ce încurajare și îmbărbătare transmiteau ele!

Mulți alții trebuie să fi auzit de pe buzele lui Isus cuvinte care să le ridice duhul zdrobit, pentru că este scris în *Isaia 50:4* că Isus ascultă zilnic vocea Tatălui pentru avea un cuvânt potrivit pentru sufletele trudite care I-au urmat pașii în fiecare zi.

Neprihănirea lui Isus nu era una care să-I dea o înfățișare întunecată. Nu. El a fost uns cu „untdelemnul bucuriei” (*Evrei 1:9*). El a avut o bucurie abundentă în ajunul crucificării Sale, astfel încât a putut spune apostolilor Săi, „(...) *ca bucuria Mea să rămână în voi*” (*Ioan 15:11*). El mergea pretutindeni răspândind acea bucurie sufletelor lipsite de bucurie, întristate.

El a fost blând cu toată lumea, niciodată „nu a frânt o trestie ruptă și nu a stins mucusul fumegând” (*Matei 12:20*). El a văzut punctele bune în cel slab, în omul păcătos și a sperat în ceea ce este mai bine pentru fiecare în parte. El a fost felul de om lângă care fiecare își dorește să stea, pentru că El a fost înțeleghător, bun și blând. Doar cei mândri și cei cu păcate ascunse L-au evitat.

Dragostea lui Isus nu a fost sentimentală. El a căutat binele cel mai înalt al celorlalți, astfel încât nu a ezitat să ofere un cuvânt de povățuire sau muștrare când a văzut că era nevoie de așa ceva. El l-a muștrat pe Petru în încercarea sa de a-L întoarce de la a fi crucificat – și asta în cuvinte dure precum „Înapoia Mea, Satano!” (*Matei 16:23*).

El i-a muștrat pe Iacov și Ioan pentru că țineau să fie pe locurile de onoare și pentru că voiau să se răzbune pe samariteni (*Matei 20:22,23; Luca 9:55*). De asemenea El i-a muștrat de șapte ori pe apostoli pentru necredință.

Lui Isus nu I-a fost niciodată teamă să vorbească adevărul, chiar dacă a fost dureros pentru unii, pentru că inima Lui era umplută de dragoste pentru ei. Lui nu îi păsa dacă reputația Sa de om bun s-ar fi pierdut vorbind cuvinte aspre. El i-a iubit pe alții mai mult decât pe Sine Însuși și astfel a fost gata să-Și sacrifice reputația pentru a-i ajuta pe oameni. Prin urmare El a vorbit adevărul cu fermitate, de teamă ca oamenii să nu fie pierduți pe veci. Fericirea lor veșnică a contat pentru El mult mai mult decât opinia lor despre El.

Petru a descris lucrarea lui Isus ca „umblând să facă bine” (*Fapte 10:38*). Într-adevăr, la asta s-a rezumat viața Lui. El nu a fost doar un predicator bun, nici măcar nu a fost interesat în câștigarea de suflete. El a iubit omul în totalitate și, oriunde S-a dus, a făcut bine atât sufletului cât și trupului acestuia. Dușmanii Săi Îl luau peste picior spunându-i „un prieten al vameșilor și al păcătoșilor” (*Luca 7:34*), dar El asta era de fapt: un prieten al celor mai disprețuiți oameni ai societății.

Nu este în natura lucrurilor ca un om să meargă din loc în loc, să facă binele și să fie prietenul proscrisilor societății. Chiar când se face lucrul acesta, este făcut cu motive egoiste, centrate pe sine, pe când dragostea lui Isus pentru proscrisi și pentru cei fără prieteni a fost pură și dezinteresată.

Noi nu putem manifesta natura lui Hristos prin mijloace de rafinament cultural, ci doar murind pentru ceea ce este natural și primind de la Duhul Sfânt ceea ce este divin.

Dragostea L-a făcut capabil pe Isus să-i slujească pe apropiații Săi cu bucurie și chiar să înfăptuiască anumite lucrări considerate a fi muncă înjositoare – precum spălarea picioarelor lor. Aceasta nu a avut loc pentru a-i impresiona cu umilința Sa, ci a fost revărsarea normală a dragostei Sale către ei.

Bunătatea și dragostea umană au, în mod invariabil, un motiv ulterior, ascuns, precum căutarea onoarei sau alte motive egoiste. Este greșit de la bun început. Doar dragostea divină nu este coruptă. Isus nu a făcut bine cu vreun gând ascuns de câștig personal. Bunătatea Sa era manifestarea naturii Tatălui Său care „Luminează deopotrivă peste cel rău și peste cel bun și trimite ploaia peste cel drept și peste cel nedrept” (*Matei 5:45*).

Natura lui Dumnezeu este să facă bine și să dea, să dea, să dea. Lucrul acesta este la fel de natural pentru El precum este pentru soare să strălucească. Aceasta a fost

gloria manifestată în viața lui Isus. El a făcut bine în mod constant, i-a slujit pe alții, i-a ajutat pe alții și a dat tot ce a putut altora.

Cuvintele din *Ioan 13:29* indică ceea ce ucenicii văzuseră la Isus în legătură cu folosirea banilor în lucrarea Sa publică. Ei văzuseră că Isus folosea banii doar pentru două scopuri: *să cumpere ceea ce era nevoie ȘI să dea săracilor.*

Isus i-a învățat pe ucenici că „este mai ferice să dai decât să primești” (Fapte 20:35) și a demonstrat cu viața Sa că cea mai fericită și mai binecuvântată viață pe care un om poate să o trăiască pe Pământul acesta este una trăită total pentru Dumnezeu și pentru alții, dându-Se pe Sine și tot ce avea pentru binecuvântarea altora.

Isus a plâns și S-a rugat pentru cei cărora le-a predicat. A plâns pentru Ierusalim, când acesta a respins Cuvântul lui Dumnezeu. El *plânse* pentru ipocriții din Templu înainte de a lua *biciul* și a-i da afară (*Luca 19:41,45*). *Doar cel care plânge are dreptul să ia biciul.*

Niciun om de pe Pământ nu a avut vreodată vreo slujbă mai importantă de împlinit decât Isus. Niciun om nu a concentrat mai multă muncă folositoare în trei ani de lucrare publică. Într-adevăr, trebuie să fi fost ocupat zi și noapte și, minunea minunilor, El nu a angajat niciodată vreo secretară pentru a organiza accesul oamenilor la El. Când ucenicii Săi s-au comportat ca niște secretare pentru El, El i-a muștrat (*Marcu 10:13,15*).

El a dat acces liber oamenilor de pretutindeni, cu toate că minunile înfăptuite de el le-a depășit de departe pe cele ale oricărui om (ceea ce a făcut ca mulți să-L caute pentru cererile lor în acele vremuri).

Rudele Lui au crezut că Își ieșise din minți când accepta astfel de situații, neglijând până și să mănânce, pentru a-și face timp să lucreze pentru cei cu nevoi (*Marcu 3:20,21*).

Oamenii știau că se puteau apropia de Isus cu libertate, astfel încât Nicodim s-a simțit liber să-L viziteze pe Isus noaptea târziu, după ce Isus încheiase o zi foarte aglomerată cu predicatul. Nicodim era încredințat că va fi bine primit. Isus a lăsat această impresie oamenilor – faptul că erau bineveniți să se apropie de El pentru ajutor, zi și noapte.

Bolnavii erau aduși la El într-o zi după asfințit – un mare număr – iar Isus Și-a întins mâinile peste fiecare dintre ei (*Luca 4:40*). Aceasta trebuie să-I fi luat multe ore însă nu a încercat să scurteze, rugându-Se în masă pentru ei. Era interesat de fiecare în parte și a vrut să dea atenție fiecăruia. Chiar dacă prin asta urma să piardă cina sau mai multe ore de somn, nu conta pentru El.

Isus nu a considerat timpul Lui ca fiind pentru El Însuși; El s-a dat pe Sine Însuși în totalitate oamenilor. Oamenii în nevoi puteau să se hrănească din El, din timpul Său, din lucrurile Sale, din tot ce avea El (*Isaia 58 :10*). El era dispus să fie deranjat și niciodată nu a fost supărat când acest lucru se întâmpla, sau când oamenii îi invadau intimitatea.

Darurile mărețe și supranaturale ale Duhului care se manifestau prin El au binecuvântat pe oameni, deoarece puterea lui Dumnezeu în El a fost „îmbrăcată” cu dragostea și compasiunea lui Dumnezeu. Minuni neînsoțite de dragoste și compasiune pot aduce moarte spirituală, asemenea unui cablu electric neizolat.

Dragostea și grija lui Isus a cuprins și rudele Sale trupești. El nu a îmbrățișat ideea de „lucrare a Domnului” pe care fariseii o aveau, și care îi încuraja pe oamenii implicați în „slujirea cu normă întreagă” să îi desconsidere pe părinții lor nevoiași sub pretext că trebuie „să Îl iubească pe Dumnezeu mai mult decât pe părinți” (*Marcu 7:10-13*). Pe cruce, în timp ce se stingea, Isus era suficient de preocupat de a-i asigura viitorul mamei Sale (*Ioan 19 :25-27*).

Isus a trăit pe deplin pentru Dumnezeu și pentru alții, încât chiar în timp ce se stingea Și-a făcut timp să conducă un tâlhar la mântuire. Atârând pe cruce, El nu se gândea la propriile Sale suferințe și la injuriile și batjocura celorlalți, ci era mult mai concentrat ca cei care L-au crucificat să aibă păcatele iertate (*Luca 23:34*).

Isus a învins întotdeauna răul prin bine. Puhoiul batjocurilor celor din jur nu a putut înăbuși focul dragostei Sale (*Cântarea Cântărilor 8:7*). Aceasta e dragostea pe care El ne-o dă prin Duhul Său, prin care putem să ne iubim unii pe alții chiar așa cum ne-a iubit El (*Ioan 13 :34,35; Romani 5 :5*). Prin aceeași dragoste vom manifesta și natura divină.

Capitolul 5

TRĂIND ÎN DUHUL

De-a lungul ultimelor trei capitole am văzut modul în care a trăit Isus pe Pământ – *în smerenie, în sfințenie și în dragoste*.

În acest moment, pericolul este să credem că *imitându-L* pe Isus în aceste aspecte, vom deveni ca El. Însă, slava lui Dumnezeu se va manifesta prin noi, nu prin *imitarea* lui Isus, ci prin *împărtășirea* noastră din natura divină.

Mulți necreștini în istoria lumii, având o admirație pentru Isus, au încercat să-I imite umilința, curăția și dragostea și au făcut, zic ei, o ”treabă destul de bună”, însă aceasta este ca un foc pictat, care nu încălzește.

Diamantele artificiale pot semăna atât de mult cu cristalele autentice, încât numai un expert poate să sesizeze diferența, dar ele sunt doar cioburi de sticlă, care nu merită comparația. Omul este un expert în imitații – chiar și în domeniul imitării lui Isus.

Cum vom scăpa atunci de această cursă? **Cum vom ști dacă nu doar Îl imităm pe Isus, ci suntem cu adevărat părtași naturii divine?**

Există numai o singură cale, și anume, permițând Duhului Sfânt ca prin Cuvânt să descopere și să separe în viețile noastre ceea ce este sufletesc (în versiunea Cornilescu a Bibliei deseori *sufletesc* = *firesc*, nota trad.) de ceea ce este duhovnicesc (*Evrei 4:17*). Dacă nu facem distincție între ceea ce este *sufletesc* și ceea ce este *duhovnicesc*, putem să fim complet înșelați, fără măcar să conștientizăm aceasta.

Ceea ce trebuie să înțeleagă cu prioritate credincioșii zilelor noastre, este felul în care puterea minții, a emoțiilor și a voinței lor pot împiedica lucrarea Duhului Sfânt. Acolo unde nu facem diferența între lucrarea *sufletească* și cea

duhovnicească, nu numai că putem să fim înșelați de însăși inima noastră, dar chiar și de duhuri rele, care falsifică (imită) lucrarea lui Dumnezeu.

Cei mai mulți credincioși sunt în totală necunoștință de cauză privind diferența dintre activitatea sufletească și cea duhovnicească, pentru că ei nu au progresat în viața lor spirituală până la punctul de la care creșterea lor spirituală depinde, în continuare, de capacitatea lor de a deosebi ceea ce este sufletesc de ceea ce este duhovnicesc.

Un elev de clasa a noua s-ar putea să nu știe ce diferență este între calculul diferențial și cel integral (și probabil se gândește că amândouă sunt la fel), pentru că el nu a avansat destul de mult în studiile sale de matematică, până la punctul din care progresul, pe mai departe, depinde de diferența între aceste două forme de calcul.

Dacă ești mulțumit să fii considerat un om integru, bun, blând și milos față de oameni, atunci nu vei putea trece dincolo de a fi un creștin „sufletesc”, adică dincolo de a fi o simplă imitație a lui Isus.

Pavel împarte creștinii în trei categorii:

*omul **duhovnicesc** (1 Corinteni 3:1);*

*omul **sufletesc** (în versiunea Cornilescu: **firesc**, nota trad.) (1 Corinteni 2:14); și*

*omul **lumesc** (1 Corinteni 3:1).*

Aceste trei categorii corespund triplei alcătuirii a ființei umane menționate în *1 Tesaloniceni 5:23* – duh, suflet și trup.

Când suntem conduși de **poftele trupului** nostru, suntem oameni *lumești*, dar putem să învingem aceste pofte, și încă să fim doar *sufletești* – conduși, de acum, de **dorințele minții** și ale **emoțiilor** noastre. Omul *duhovnicesc* este cel călăuzit de **Duhul Sfânt**, și ale cărui suflet și trup sunt sub controlul Duhului Sfânt.

Deși omul sufletesc nu este neapărat „*împotriva lui Dumnezeu*”, așa cum este omul lumesc (*Romani 8:7*), totuși nu poate să primească sau să înțeleagă lucrurile

duhovnicești (1 Corinteni 2:14), căci pentru el sunt o nebulă. Chiar și atunci când îi este înfățișată deosebirea dintre suflet și duh, aceasta îi va părea o absurditate și o despicare a firului în patru, deoarece este un om firesc; el se simte mulțumit în această stare, pentru că și-a stabilit deja o mărturie bună în fața oamenilor. Cel care caută cinstirea din partea oamenilor nu poate depăși starea de om suflător.

În zilele acestea în care Biserica creștină este înșelată din plin de o multitudine de voci și manifestări, toate pretinzând a fi de la Dumnezeu, este crucial, mai mult ca oricând, să facem diferența dintre lucrările sufletești și duhovnicești, dacă vrem să fim protejați de planurile viclene ale celui rău.

*„Om dintr-un suflet, Adam, a fost făcut un **suflet** viu. Al doilea Adam a fost făcut un **duh** dător de viață” (1 Corinteni 15:45).*

Noi, care am fost eliberați de sub autoritatea primului Adam și trecuți sub stăpânirea lui Hristos (ultimul Adam), trebuie să înțelegem ce înseamnă să *nu mai trăim din firea sufletească, ci în Duhul*.

Nu este destul ca partea lumească a firii noastre să fie redusă la inactivitate. Partea sufletească, chiar dacă mai puțin urâtă, e tot atât de periculoasă pentru creșterea noastră spirituală și, ca atare, trebuie pusă și ea la punct. Noi trebuie să căutăm să fim eliberați din ce în ce mai mult, în fiecare zi, nu numai de puterea păcatului, ci și de lucrarea neobosită a firii sufletești.

Oamenii sufletești niciodată nu vor putea înțelege felul cum a vorbit Isus în anumite ocazii. Odată, când El a fost în mijlocul unei mulțimi, și I s-a spus că rudeniile Lui doreau să-L întâlnească, Isus a arătat spre ucenicii Lui și a spus că *ei* sunt rudele Lui cele mai apropiate (Matei 12:49-50).

Rudeniile Lui și ceilalți s-au gândit, probabil, că aceasta e o vorbă prea de tot, dar Isus nu a dorit să aibă nicio dependență firească de rudeniile lui.

Nici ucenicii Săi n-au putut înțelege, probabil, de ce Isus a trebuit să fie așa de dur când l-a muștrat pe Petru, zicându-i: „*Înapoia Mea, Satano*”.

Oamenii sufletești niciodată nu pot face asemenea declarații, pentru că ei întotdeauna se întreabă ce vor gândi alții despre ei.

Poate că noi am învins păcatele trupului, dar întrebarea care se ridică de-acum încolo este dacă, în căutarea noastră de a fi ca Isus, urmează să trăim prin resursele vieții noastre umane, sufletești, sau prin puterea vieții divine.

Vrem să fim desăvârșiți prin aptitudinile noastre, sau prin Duhul Sfânt (*Galateni 3:3*)?

A fi sufletesc reprezintă o piedică pentru creșterea noastră spirituală. Când Petru a încercat să-L întoarcă pe Isus din drumul crucii, el a făcut aceasta din dragoste profundă, dar firească, pentru Hristos; Isus, însă, a identificat acest îndemn cu vocea Diavolului. El a spus lui Petru: „Gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu [duhovnicești], ci gânduri de ale oamenilor [sufletești, firești]” (*Matei 16:23*). Creștinul sufletesc este unul al cărui mod de gândire este încă guvernat de „*viața lui Adam*”. Poate simți o dragoste omenească intensă și chiar o dorință de a fi neprihănit, dar acestea nu sunt de natură divină.

Când Dumnezeu a creat omul, El l-a făcut duh, suflet și trup (*1 Tesaloniceni 5:23*). Omul a fost creat pentru a fi Templul lui Dumnezeu, iar în modelul Cortului Întâlnirii, pe care Dumnezeu l-a dat lui Moise, vedem aceeași triplă alcătuire – pentru că acest cort simboliza omul, ca locuință a lui Dumnezeu.

Cortul Întâlnirii a avut trei părți. O parte a fost deschisă – curtea din afară – și aceasta corespundea cu

partea vizibilă a omului și anume cu *trupul* lui. Celelalte două părți – Locul Sfânt și Locul Preasfânt – erau acoperite și acestea corespundeau cu părțile invizibile ale omului, și anume, cu *sufletul*, respectiv cu *duhul* lui.

Prezența lui Dumnezeu era în Locul Preasfânt. De acolo a vorbit cu omul. Când suntem născuți din nou, cel făcut viu de către Duhul Sfânt este *duhul* nostru, prin faptul că El ne face *una în duh* cu Domnul (*1 Corinteni 6:17*) – la fel cum un soț și o soție devin un singur trup. În această unire, intenția lui Dumnezeu este ca prin Duhul Lui cel Sfânt să poată stăpâni, de-acum, peste *sufletul* nostru răscumpărat și peste *trupul* nostru. Dacă înțelegem aceasta și ne supunem lui Dumnezeu, conform cu scopul Lui pentru noi, putem deveni oameni *duhovnicești*.

Sufletul omului se compune din *mintea* lui (abilitatea rațională), *emoțiile* lui (abilitatea sentimentală) și *voința* lui (abilitatea decizională). Omul nu poate lua legătura cu Dumnezeu prin nici una dintre aceste părți ale sufletului său, la fel cum nu-L poate atinge pe Dumnezeu cu trupul lui fizic, deoarece *Dumnezeu este Duh (Ioan 4:24)*.

Așa cum lumea materială poate fi atinsă numai cu trupul, la fel și lumea spirituală poate fi atinsă numai prin intermediul duhului. Dacă nu facem distincție între suflet și duh, putem fi înșelați prin imitațiile contrafăcute de Satan pe tărâmul sufletesc, care par a fi lucrări ale Duhului Sfânt.

Folosind doar *sufletul* nostru, noi nu-L putem cunoaște pe Dumnezeu. Atunci când se pune problema cunoașterii lui Dumnezeu, mintea ascuțită a unui om nu-i oferă nici un avantaj față de o minte slabă, deoarece abilitățile lui sufletești nu-l avantajează cu nimic în primirea lucrurilor spirituale, care sunt destinate *duhului* său. Duhul și sufletul sunt *complet diferite*. Așa că, încercarea cuiva de a-L cunoaște pe Dumnezeu prin

sufletul lui, este la fel de absurdă ca și încercarea de a *vedea* folosind *urechea*!

Gândiți-vă cum studiem noi Scriptura. Când citim Cuvântul lui Dumnezeu folosim *trupul* (ochii) și *sufletul* (mintea); însă, dacă Duhul Sfânt nu ne deschide ochii pentru a înțelege sensul acestui Cuvânt, *duhul* nostru poate fi încă la fel de întunecat ca miezul nopții. Cunoașterea Bibliei dovedește doar faptul că ai o minte bună – un suflet puternic. Duhul tău poate fi încă orb. Dumnezeu ascunde adevărul Său de aceia care sunt abili și pricepuți, și îl descoperă celor smeriți (*Matei 11:25*). Orbirea teologilor din vremea lui Isus este cea mai clară dovadă în acest sens (*1 Corinteni 2:7,8*).

Emoțiile sunt și ele parte a sufletului nostru. Dumnezeu nu poate fi simțit prin emoții. Exuberanța emoțională nu este spiritualitate, ci doar freamătul sufletului. În viața unei persoane, în paralel cu această exaltare, poate exista păcatul cel mai profund; la fel cum și o minte ascuțită poate coexista cu păcatul.

Pe muntele Carmel, profeții lui Baal au fost exaltați emoțional, strigând, delirând și dansând (*1 Împărați 18:26-29*), dar ei n-au fost duhovnicești. Astfel de manifestări pot fi găsite și în adunările creștine care au un nivel emoțional ridicat, dar n-au nimic de a face cu adevărata spiritualitate.

Iuda Iscarioteanul era, probabil, cel mai inteligent dintre ucenici, dar puterile lui sufletești nu l-au ajutat să cunoască adevărul lui Dumnezeu. Cărturarii din Ierusalim nu puteau înțelege ceea ce Simon Petru, cu toată lipsa lui de educație, înțelegea foarte bine prin descoperire divină (*Matei 16:17*).

Nu Îl putem cunoaște pe Dumnezeu prin puterea sufletului. Creștinul sufletește este unul care încearcă, totuși, să facă acest lucru.

Creștinul sufletește poate părea *smerit*, dar el totdeauna este conștient de smerenia lui. Smerenia

adevărată este inconștientă de ea însăși. Creștinul sufletește trebuie să facă un efort pentru a părea smerit, în timp ce adevărata smerenie este întotdeauna spontană și fără efort, pentru că ea izvorăște dinlăuntru.

Creștinul sufletește poate să apară și ca unul care are un zel pentru *neprihănire*. El poate lua biciul, scoțând afară oameni din adunare și chiar să tune și să fulgere împotriva păcatului, crezând despre sine însuși că este profet, dar el caută lauda oamenilor pentru intervențiile lui. El întotdeauna are un ochi îndreptat înspre părerile oamenilor. Pot exista și alte soiuri de manifestări sufletești, mai subtile, în care un om poate spune: „Nu-mi pasă ce cred alții despre mine”, dar faptul că *vrea ca alții să știe* că lui nu-i pasă de părerile lor, îi vădește caracterul sufletește.

Creștinul sufletește mai poate părea ca având o mare *compasiune*, dar aceasta va fi întotdeauna omenească și imprudentă. De exemplu, un creștin sufletește, căutând să fie iubitor, trimite în mod regulat ajutor material unui om nevoiaș care, de fapt, este un fiu risipitor ajuns sub disciplina lui Dumnezeu. Un astfel de ajutor va fi, în realitate, o reținere a acelui om nevoiaș de la întoarcerea lui înspre Dumnezeu. Totuși, creștinul sufletește va simți o satisfacție, trimițând acel ajutor, imaginându-și că Îl slujește pe Dumnezeu. El nu își dă seama că, de fapt, prin ”acțiunile lui de caritate” împlinește scopurile Diavolului.

Acestea sunt doar câteva din multitudinea de exemple posibile; însă, ar trebui să fie suficiente pentru a arăta nevoia noastră, disperată, de a deosebi activitatea sufletească de cea duhovnicească.

Roadă sufletească poate arăta ca roadă Duhului, și mulți au fost înșelați; și noi putem fi înșelați, la rândul nostru.

Portocalele și bananele de plastic au păcălit deja pe mulți musafiri așezați la ospete. Ele au doar un rol decorativ, neavând vreo valoare nutritivă. La fel stau

lucrurile și în cazul imitațiilor sufletești ale virtuților lui Hristos.

Din tot ce am spus până acum nu trebuie trasă concluzia că sufletul nostru nu are niciun folos. Însuși Dumnezeu a creat sufletul omului, și El a hotărât un rol pentru el. *Avem* nevoie să folosim *mintea* și *emoțiile* noastre, dar adevărata spiritualitate începe atât cu smerirea propriei noastre ființe „sub mâna tare a lui Dumnezeu” cât și cu supunerea completă, înaintea lui Dumnezeu, a *voinței* noastre (care este ușa înspre duhul nostru). În fața acestei uși, a voinței noastre, stă Isus și bate, cerând permisiunea să intre (*Apocalipsa 3:20*).

Când suntem de acord să spunem, cum a spus Isus pe când era în trup pe acest Pământ, „Să se facă nu voia mea, ci voia Ta” numai atunci putem să trăim cum a trăit Isus. Atunci Dumnezeu poate să conducă duhul nostru, iar sufletul nostru va deveni slujitorul Duhului lui Dumnezeu. Atunci și trupul nostru va fi adus sub controlul Duhului Sfânt. Numai un astfel de om poate fi numit „*un om duhovnicesc*” sau „*un om plin de Duh*”.

Convertirea, botezul în Duh și manifestarea darurilor duhovnicești nu îl fac spiritual pe un om, așa cum ne este dovedit cu prisosință de exemplul creștinilor din Corint. Prin ei s-au manifestat toate darurile Duhului, totuși erau legați de păcatele firii pământești și se mândreau cu cunoștința lor la nivel intelectual și cu exaltările lor emoționale. Ei nu erau duhovnicești.

Am văzut că în Cortul Întâlnirii prezența lui Dumnezeu a fost în Locul Preasfânt. Între Locul Preasfânt și Locul Sfânt a fost întinsă o cortină (perdea) groasă. Aceasta ascundea strălucirea slavei lui Dumnezeu de Locul Sfânt. Perdeaua aceasta simboliza trupul (adică firea pământească) (*Evrei 10:20*). Numai când firea pământească este crucificată (perdeaua ruptă) atunci slava lui Dumnezeu poate străluci în toată personalitatea noastră (sufletul nostru).

Dacă parcurgem cu credincioșie această „cale nouă și vie”, pe care Isus a deschis-o pentru noi prin trupul Său, atunci viața lui Dumnezeu va străluci prin personalitatea noastră și se va fi manifesta prin noi tot mai mult și mai mult.

Atunci Scriptura din *Proverbe 4:18*, care spune: „*Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei*”, va fi împlinită în noi.

Astfel Duhul Sfânt ne va transforma din slavă în slavă (*2 Corinteni 3:18*) până vom deveni întocmai ca Isus, în ziua în care El va reveni (*1 Ioan 3:2*).

Am văzut că Isus nu a dat curs niciodată voinței Sale proprii. Cu alte cuvinte, El niciodată nu a trăit sub călăuzirea minții sau emoțiilor proprii. El a trăit în Duh, și sufletul Lui uman a fost subordonat Duhului Sfânt. Isus Și-a folosit mintea și emoțiile de multe ori, dar întotdeauna ca slujitori ai Duhului Sfânt, care a fost Domn în viața Lui. Astfel, slava lui Dumnezeu a strălucit nestânjenită prin El, în toată plinătatea ei.

Biblia ne învață că, în ziua în care Isus va reveni pe Pământ, toată lucrarea vieții noastre va fi încercată prin foc (*1 Corinteni 3:10-14*). Încercarea focului va determina dacă lucrarea noastră a fost sufletească sau duhovnicească. Suntem îndemnați să construim cu aur, argint și pietre scumpe care pot rezista focului, și nu cu lemn, fân sau trestie, care vor fi transformate în cenușă.

Ce înseamnă să construim cu *aur, argint și pietre scumpe*?

Pasajul din *Romani 11:36* ne dă răspunsul. Acolo ni se spune că toate lucrurile sunt „*de la Dumnezeu, prin Dumnezeu și pentru Dumnezeu*”.

Toată creația, avându-și originea în Dumnezeu, este menținută prin puterea Lui și are scopul de a-L glorifica pe Dumnezeu. Satan și omul, însă, au încălcat această lege.

Totuși, numai ceea ce își are originea în Dumnezeu, este făcut *prin puterea lui Dumnezeu*, și este făcut *pentru slava lui Dumnezeu* este veșnic. Toate celelalte vor pieri, fiind reduse la cenușă prin focul judecății Scaunului de Judecată al lui Hristos.

Deci, ceea ce își are originea în sufletul omului (*de la om*), este făcut *prin putere omenească*, și este făcut *pentru slava omului*, este *lemn, fân și trestie*, chiar dacă este numită “lucrare creștină”!

Pe de altă parte, ceea ce provine *din* Dumnezeu, este făcut *prin puterea Lui*, și *pentru* slava Lui, va fi găsit, în ziua judecății, *aur, argint și pietre scumpe*.

Ziua finală a încercării nu va aprecia *cantitatea* lucrării noastre, ci *calitatea* ei. *Materialul* pe care l-am folosit va fi mai important decât *mărimea* construcției noastre. *Originea, puterea și motivul* lucrărilor noastre vor fi incomparabil mai importante în ziua aceea decât cantitatea a ceea ce am făcut sau am sacrificat.

Isus este Exemplul nostru și în ceea ce privește trăirea nu prin suflet, ci în Duhul. El niciodată nu a acționat din proprie inițiativă sau prin propriile abilități umane sau pentru slava Lui proprie. El a făcut, prin puterea și pentru slava lui Dumnezeu, numai lucrările care își aveau originea în Dumnezeu.

El a spus în mod repetat ucenicilor Săi că „*Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga*”. Aceste cuvinte ale lui Isus, referitoare la a urî (sau a pierde) propria viață sufletească, sunt repetate de șapte ori în cele patru evanghelii (*Matei 10:39; 16:25; Marcu 8:35; Luca 9:24; 14:26; 17:33; Ioan 12:25*).

Desigur, din moment ce Duhul Sfânt a considerat necesar să repete de *șapte* ori acest principiu în cele patru evanghelii, aceasta trebuie să fie una dintre cele mai importante învățături ale lui Isus. Totuși, foarte puțini credincioși au înțeles ceea ce a vrut Isus să înțelegem.

Cum putem face deosebire în viața noastră între ceea ce este sufletesc și ceea ce este duhovnicesc? Răspunsul este: privind la Isus, la *Cuvântul Viu*, descoperit nouă prin Duhul Sfânt în Scriptură, care e *Cuvântul Scris*.

Trebuie să ne judecăm singuri – nu prin lumina propriului nostru suflet, ci prin lumina lui Dumnezeu (*Psalmul 36:9*) și această lumină se găsește în Isus (*Ioan 8:12*) și în Cuvântul Lui Dumnezeu (*Psalmul 119:105*).

Isus, Cuvântul care S-a făcut trup, spune: „Învățați din exemplul Meu (...) și veți găsi odihnă de la activitățile voastre sufletești” (*Matei 11:29 - parafrizat*).

Mai citim: „Cuvântul lui Dumnezeu desparte și ne arată ceea ce este sufletesc și ceea ce este duhovnicesc” (*Evrei 4:12 - parafrizat*).

Trebuie, deci, să căutăm insistent lumina oferită atât de Isus, Exemplul (Înainte-mergătorul) nostru, cât și de Cuvântul lui Dumnezeu, Călăuza noastră. Desăvârșirea este găsită în viața pământească a lui Isus și în Cuvântul lui Dumnezeu; deci, să ne uităm cu luare-aminte la acestea.

Capitolul 6

TRĂIND ÎN VOIA LUI DUMNEZEU

„Din El sunt toate lucrurile” (*Romani 11:36*)

Isus a spus că Împărăția Cerurilor aparține celor *săraci în duh* (*Matei 5:3*). El a mai spus că numai cei ce înfăptuiesc voia Tatălui vor intra în această Împărăție (*Matei 7:21*). Împărăția Cerului este veșnică și acolo se va găsi numai ceea ce a fost făcut în voia lui Dumnezeu. Cei săraci în duh sunt cei care sunt *conștienți de insuficiența lor umană* și care, din această cauză, se supun pe deplin voii lui Dumnezeu.

În acest sens, Isus a fost în permanență sărac în duh. El a trăit așa cum a hotărât Dumnezeu ca omul să trăiască, adică, în dependență permanentă de Dumnezeu, refuzând să folosească în mod independent de Dumnezeu puterile minții Lui. Gândiți-vă la cuvintele Lui: „Fiul nu poate face nimic de la Sine (...) Eu nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu (...) n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis (...) căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc (...) Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (*Ioan 5:19,30; 8:28,42; 12:49; 14:10*).

Isus niciodată nu acționa doar pentru că vedea o *nevoie*. El vedea acea nevoie, era preocupat de ea, dar acționa numai când Tatăl Său îi spunea să acționeze.

El a așteptat cel puțin patru mii de ani în Cer, în timp ce lumea zăcea într-o disperată nevoie de un Salvator, și a venit pe Pământ numai atunci când L-a trimis Tatăl Său (*Ioan 8:42*). „Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său” (*Galateni 4:4*). Dumnezeu a hotărât o vreme potrivită pentru toate lucrurile (*Eclesiastul 3:1*).

Numai Dumnezeu știe acea vreme, așa că nu vom greși căutând voia Tatălui în toate lucrurile așa cum a făcut Isus.

Iar când Isus a venit pe Pământ, El nu a mers doar de jur-împrejur făcând ceea ce simțea că era bine. Deși gândirea minții Lui era complet pură, totuși, niciodată nu a acționat conform vreuneia dintre ideile bune care Îi veneau în minte. Nu! El Și-a făcut mintea roabă ascultării de Duhul Sfânt.

Deși El cunoștea în profunzime Scripturile, încă de la vârsta de doisprezece ani, totuși, a petrecut următorii optsprezece ani ca dulgher, stând cu mama Lui, făcând mese, scaune și alte produse din lemn. El avea chiar acel mesaj de care aveau nevoie omenii care mureau peste tot în jurul Lui; și totuși, nu a ieșit în slujirea publică de predicare. De ce? Pentru că timpul Tatălui Său nu a sosit încă.

Isus nu se temea să aștepte.

„Cel ce crede, nu se va grăbi” (*Isaia 28:16*).

Când a sosit momentul stabilit de Tatăl Său, El a ieșit din atelierul Lui de dulgherie și a început să predice. De multe ori după aceea, în legătură cu anumite chemări la activitate, El spunea: „*Nu mi-a venit încă ceasul*” (*Ioan 2:4; 7:6*). Toate lucrurile în viața lui Isus au avut loc la timpul și după voia Tatălui.

Nevoia omului, luată separat, nu constituia niciodată o chemare la acțiune pentru Isus, deoarece în caz contrar ar fi acționat de la El însuși – din sufletul Lui. Nevoia omului trebuia luată în considerare, dar cea care trebuia înfăptuită neapărat era voia lui Dumnezeu. Isus a făcut foarte clar acest principiu în *Ioan 4:34,35*.

Nevoia o vedem în (v. 35): „*Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș*”.

Principiul de acțiune îl vedem în (v. 34): „*Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui*”.

Isus nu a înfăptuit acele multe lucruri *bune* care au fost sugerate de prietenii Lui, deoarece știa că ascultând de oameni, și făcând ceea ce era *aparent bun*, El pierdea ceea ce era *cel mai bun*: ceea ce avea Tatăl Lui pentru El.

Odată, când oamenii L-au rugat stăruitor să rămână într-un anumit loc, El a spus că nu putea, pentru că a auzit vocea Tatălui Său chemându-L să meargă altundeva. Omeneste vorbind, existau motive întemeiate pentru a rămâne acolo unde era, dat fiind faptul că reacția pozitivă oamenilor la mesajul Lui a fost una ieșită din comun. Gândurile lui Dumnezeu, însă, nu sunt ca și gândurile omului și căile Lui nu sunt ca și căile omului (*Isaia 55:8*). În acea dimineață, devreme, înainte de a-l auzi pe Petru și pe ceilalți cu sugestiile lor, Isus a ieșit singur, S-a rugat și a auzit vocea Tatălui Său (*Marcu 1:35-39*). Isus nu a avut încredere în argumentarea omenească. El a ascultat de Cuvântul care spune: „*nu te bizui pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările*” (*Proverbe 3:5,6*). El S-a bizuit pe Tatăl Său în ce privește călăuzirea în orice situație.

Într-o profeție referitoare la Domnul Isus, în *Isaia 50:4*, citim, „El Îmi trezește urechea, în fiecare dimineață, să ascult cum ascultă niște ucenici”. Acesta era obiceiul lui Isus. El căuta toată ziua, începând cu zorii zilei, să audă vocea Tatălui Său, și făcea exact ceea ce îi spunea Tatăl Lui să facă. El nu a avut *ședințe de consfătuire* cu oameni pentru a lua decizii în legătură cu lucrurile de făcut, însă a avut *întâlniri de rugăciune* cu Tatăl Său. Creștinii sufletești planifică prin consfătuiri cu oamenii. Creștinii duhovnicești așteaptă pentru a auzi ceva din partea lui Dumnezeu.

Isus a trăit prin Tatăl Său (*Ioan 6:57*). Pentru Isus, Cuvântul lui Dumnezeu a fost mai important decât mâncarea (*Matei 4:4*). El trebuia să primească acest Cuvânt, direct de la Tatăl, de mai multe ori pe zi. Primind Cuvântul, El îl și înfăptuia. Ascultarea a fost, de asemenea,

mai importantă decât mâncarea Sa zilnică (*Ioan 4:34*). Isus a trăit în dependență de Tatăl. Atitudinea Lui de-a lungul întregii zile a fost: „Vorbește, Tată, căci Eu ascult”.

Gândiți-vă la izgonirea schimbătorilor de bani din Templu. Cu siguranță că au existat și alte ocazii când Isus era în Templu, schimbătorii de bani erau și ei acolo, și El nu i-a izgonit. El a făcut-o numai când a fost călăuzit de Tatăl Său. Creștinul sufletește ar fi izgonit schimbătorii de bani *de fiecare dată* sau *niciodată*; în schimb, cel care e călăuzit de Dumnezeu știe când, unde și cum să acționeze.

Existau multe lucruri bune pe care Isus le-ar fi putut face, dar niciodată nu le-a făcut, fiindcă acestea erau în afara limitelor voii Tatălui Său pentru El. El a fost mereu ocupat cu *lucrările care erau, în mod absolut, cele mai bune*. Și, de fapt, nici nu era nevoie de mai mult de atât. El nu a venit pe Pământ să facă lucruri *bune*, ci să îplinească *voia Tatălui Său*.

„Oare nu știați că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu?” – i-a întrebat El pe Iosif și Maria la vârsta de doisprezece ani (*Luca 2:49*). El era interesat doar *de împlinirea acestor lucrări*. Când a ajuns la sfârșitul celor treizeci și trei de ani și jumătate trăiți pe Pământ, El a putut spune cu reală satisfacție „Tată, am îndeplinit tot ce TU Mi-ai dat de făcut” (*Ioan 17:4*).

El nu a călătorit prin toată lumea, nu a scris nici o carte; cei care L-au urmat au fost puțini, existau încă multe nevoi neîmplinite în multe părți ale lumii etc., etc., dar El a terminat lucrarea pe care Tatăl a hotărât-o pentru El. Aceasta, și numai acesta, este ceea ce contează în definitiv.

Isus a fost un slujitor al Domnului Iehova, și „*ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui*” (*1 Corinteni 4:2*). El Și-a petrecut viața ascultând de Tatăl Său, îndeplinind toată voia Tatălui; astfel a putut evita golirea de esență relației dintre El și Tatăl Lui, datorită epuizării, și frustrarea, datorită

prea multor “ocupații”. El Și-a dat la moarte interesele omenești. El nu a fost sufleteș. A fost duhovnicesc.

Isus a ales ca rugăciunea să fie o prioritate în viața lui. El se retrăgea adesea în pustie și Se ruga (*Luca 5:16*). Odată a petrecut o noapte întreagă în rugăciune pentru a cunoaște voia Tatălui cu privire la alegerea celor doisprezece ucenici (*Luca 6:12,13*). Creștinul sufleteș consideră timpul petrecut în așteptarea răspunsului lui Dumnezeu ca pe un timp pierdut și se roagă numai pentru a-și liniști conștiința. El nu simte o nevoie disperată de rugăciune în viața lui, pentru că el se încrede în propriile aptitudini, însă omul duhovnicesc depinde în permanență de Dumnezeu în legătură cu toate lucrurile și astfel se simte mereu condus, de nevoia lui stringentă, înspre rugăciune.

Isus a spus că „singurul lucru care este necesar” este să ascultăm Cuvântul Lui (*Luca 10:42*). Maria din Betania a fost un exemplu în acest sens. Marta, pe de altă parte, deși ocupată cu slujirea altruistă, era neliniștită și critică la adresa Mariei. În aceste două surori vedem contrastul dintre activitatea duhovnicească și cea sufletească. Marta nu a făcut nici un păcat slujindu-L pe Domnul și pe ucenicii Săi, însă a fost neliniștită și a criticat-o pe Maria. Aceasta ilustrează clar slujirea sufletească. Creștinul sufleteș este neliniștit și iritabil. El nu și-a isprăvit „lucrările proprii”, și nu a intrat în odihna lui Dumnezeu (*Evrei 4:10*). Intențiile lui sunt bune, dar el nu a înțeles că lucrările propriului voluntariat, oricât de bune ar fi, sunt tot „haine mânjite” în ochii lui Dumnezeu, chiar dacă sunt făcute după convertire (*Isaia 64:6*).

Oile bune ale lui Amalec (*firea pământească*) sunt la fel de inacceptabile înaintea lui Dumnezeu, ca oile rele (*1 Samuel 15:3,9-19*), dar argumentarea omenească nu poate înțelege acest adevăr. Pare stupid să înlături oile bune, când ele pot fi dăruite lui Dumnezeu, dar Dumnezeu cere ascultare, NU jertfă. „Ascultarea face mai mult decât

jertfele” (1 Samuel 15:22), dar cum putem să *ascultăm* dacă nu *auzim* ceea ce are Dumnezeu să ne spună? *Auzirea*, deci, trebuie să existe înaintea împlinirii prin *ascultare*. De aceea a spus Isus că singurul lucru necesar era auzirea vocii Lui. Toate celelalte erau dependente de acesta.

Cei care „slujesc”, ca Marta, oricât de sinceri ar fi, în realitate se slujesc doar pe ei înșiși. Ei nu pot fi numiți slujitori ai Domnului, pentru că un slujitor, înainte de a se apuca să slujească, așteaptă să audă din partea stăpânului ceea ce are de făcut.

Dacă suntem goliți de încrederea în propria noastră suficiență, ne vom ruga la fel cum s-a rugat Solomon: „O, Doamne, Dumnezeul meu, dă robului Tău o inimă ascultătoare pentru a deosebi binele de rău” (1 Împărați 3:7,9). Isus știa că trebuia să asculte de Tatăl Său, dacă voia să discearnă ceea ce era bun (*în cel mai înalt sens*) de ceea ce nu era bun, și anume, să discearnă ceea ce era voia Tatălui Său de ceea ce nu era voia Lui.

Isus a văzut de multe ori pe cerșetorul olog la Poarta Frumoasa a Templului din Ierusalim, dar nu l-a vindecat pentru că nu avea călăuzire pentru aceasta din partea Tatălui Său. Mai târziu, după ce El s-a înălțat la Cer, Petru și Ioan au slujit prin darul vindecării pentru acest om – la timpul perfect al Tatălui – și, ca rezultat, mulți oameni s-au întors la Domnul (*Fapte 3:1-4:4*). Acesta a fost momentul pe care l-a hotărât Tatăl pentru vindecarea acelui om, și nu un alt moment, mai devreme. Dacă Isus ar fi vindecat pe acel om mai devreme, prin acesta ar fi încălcat voia Tatălui. El a știut că timpul Tatălui era desăvârșit, așa că niciodată nu a făcut nimic în pripă.

Viața lui Isus era o viață de odihnă deplină. În cele 24 de ore ale unei zile, El avea destul timp la dispoziție pentru a face voia Tatălui Său. Însă, dacă S-ar fi apucat să facă ceea ce *I se părea a fi bine*, atunci nu l-ar fi fost de-ajuns cele 24 de ore, și ar fi ajuns în cele mai multe zile la stări

de frământare. Isus se putea bucura de fiecare dată când era întrerupt, pentru că era conștient de faptul că un Tată suveran, în Cer, a planificat orarul Său zilnic; deci, niciodată nu se enerva când era întrerupt. Viața lui Isus va aduce odihnă desăvârșită și în ființa noastră lăuntrică. Aceasta nu înseamnă că noi nu vom lucra nimic, însă vom face numai ce este în planul Tatălui pentru viața noastră. Atunci vom fi mai dornici să împlinim voia Tatălui decât propriile noastre programe stabilite dinainte.

Creștinii sufletești sunt atât de încordați să-și facă „propriile lucrări”, încât adesea ei sunt irascibili și agitați. Unii din ei ajung, în cele din urmă, la căderi nervoase sau la handicapuri fizice.

Isus a fost complet ferit de orice cădere nervoasă, pentru că în omul Lui dinlăuntru era în odihnă deplină. El ne spune: „*Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine (...) și veți găsi odihna pentru sufletele voastre*” (Matei 11:29). Aceasta e slava lui Isus pe care Duhul lui Dumnezeu ne-o arată în Cuvântul Său, pe care dorește să o împartă cu noi și să o manifeste prin noi.

Domnul este Păstorul nostru și El Își paște oile Lui la pășuni de odihnă. Oile nu își fac programul lor și nu ele decid la care pășune să meargă. Ele doar își urmează Păstorul. Pentru a-L urma pe Păstor în felul acesta, trebuie să fim goliți de încrederea în puterile proprii și de încrederea în propria noastră suficiență. Isus L-a urmat pe Tatăl Său cu blândețe, dar creștinii sufletești nu vor să fie oi, și de aceea sunt conduși pe căi greșite de intelectul lor. Minteă noastră este un dar, minunat și deosebit de folositor, din partea lui Dumnezeu, însă poate deveni cel mai periculos dintre toate darurile dacă ridicăm *mintea* la rangul de conducător în viața noastră.

Isus Și-a învățat ucenicii să se roage astfel: „Tată, voia Ta să se înfăptuiască pe Pământ, așa cum e înfăptuită în Cer” (Matei 6:10). Cum e înfăptuită voia lui Dumnezeu în Cer? Acolo îngerii nu aleargă încolo și-ncoace, încercând

să facă ”ceva pentru Dumnezeu”. Dacă ei ar face aceasta, ar fi confuzie în Cer. Atunci ce fac ei? Așteaptă în prezența lui Dumnezeu pentru a auzi porunca Lui, iar după aceea, fiecare din ei face exact ceea ce i s-a spus să facă. Ascultați cuvintele îngerului Gavril spuse lui Zaharia: „Eu sunt Gavril, care stau în prezența lui Dumnezeu și am fost trimis să-ți vorbesc” (*Luca 1:19*). Aceasta e poziția pe care a luat-o și Domnul Isus – așteptând în prezența Tatălui, ascultând vocea Lui și înfăptuind voia Lui.

Creștinii sufletești pot muncii din greu și pot sacrifica mult, dar lumina veșniciei, care limpezește toate lucrurile, va scoate la iveală faptul că „s-au chinuit toată noaptea și nu au prins nimic”; dar cei care și-au luat crucea în fiecare zi, (lepădându-se de viața lor sufletească și răstignind-o) și au ascultat de Domnul, vor avea plasele pline cu pești în ziua aceea (*Ioan 21:1-6*).

„*Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu*” (*Luca 9:62*). „*Ia seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o în Domnul*” (*Coloseni 4:17*).

„*Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină*” (*Matei 15:13*). Întrebarea nu este dacă răsadul este *bun* sau nu, ci întrebarea este *cine* l-a plantat. Numai Dumnezeu este Creatorul legitim al oricărui lucru. Biblia începe cu cuvintele, „*La început Dumnezeu*”. Aceste cuvinte trebuie să fie adevărate și pentru toate acțiunile noastre: *dacă vrem ca ele să dăinuiască pe veci, trebuie să-și aibă originea în Dumnezeu și nu în mințile noastre*.

„*Cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac*” (*1 Ioan 2:17*). Toți ceilalți vor pieri, deci, să ne întrebăm pe noi înșine:

TRĂIESC ȘI LUCREZ EU ÎN VOIA LUI DUMNEZEU?

Capitolul 7

TRĂIND PRIN PUTEREA LUI DUMNEZEU

„Prin El sunt toate lucrurile” (*Romani 11:36*)

Adam a fost creat de Dumnezeu având puteri extraordinare în sufletul său. El a putut da un nume fiecărui animal și fiecărei păsări pe care le-a creat Dumnezeu (*Genesa 2:19*). Pentru noi este greu să ținem minte doar câteva din acele mii de nume. Adam a putut da un nume diferit fiecăreia dintre ele. Aceasta este doar un singur indiciu privitor la puterea sufletului lui Adam. Aceste puteri, pe care i le-a dat Dumnezeu, aveau menirea de a fi folosite în dependență de Dumnezeu; dar Adam a ales să le dezvolte independent de Dumnezeu și, după această alegere tragică, în Eden, a început să trăiască prin sufletul lui.

Dacă vrem să deosebim activitățile sufletești de cele duhovnicești, pentru a scăpa de inducerea în eroare prin imitațiile lui Satan, trebuie să avem niște noțiuni despre diferența dintre puterea Duhului Sfânt și puterea sufletului.

Să luăm un domeniu unde această putere, a sufletului uman, este folosită pe scară largă în creștinătatea de azi, și anume, domeniul *vindecării*.

Începând cu veacul al nouăsprezecelea știința a început să descopere câte ceva din puterile extraordinare ale minții umane. Știința hipnozei a făcut mari progrese, astfel că e uimitor să vezi câte lucruri sunt posibile prin puterile mentale. Acum, principiile hipnotismului au ajuns să fie importate și în creștinătate, sub eticheta de ”daruri ale Duhului Sfânt”.

Departați de noi să disprețuim *darurile autentice* ale Duhului, care întotdeauna vor conduce la zidirea Bisericii și la slava lui Dumnezeu; dorim, însă, să demascăm falsurile care sunt, aparent, atât de asemănătoare cu ceea

ce este autentic, dar care conduc la înălțarea personalităților umane și la edificarea împărățiilor și imperiilor financiare ale acestora!

Mult, din ceea ce trece drept vindecare divină în zilele noastre, prin mâinile „vindecătorilor prin credință” (atât creștini cât și necreștini), nu e nimic altceva decât folosirea acestor puteri ale minții umane – determinând pacienții să se autosugestioneze că sunt vindecați, chiar dacă simptomele sunt încă prezente. Din moment ce un procent foarte mare din bolile din zilele noastre sunt pe bază psihosomatică (adică afecțiunile fizice provin din dereglări la nivel mental sau emoțional), este adevărat că „gândirea pozitivă” și o atitudine schimbată față de boala în sine produce de multe ori vindecare în trup, dar aceasta este doar un rezultat al funcționării legilor naturale ale trupului și ale minții. Nu e deloc vindecare supranaturală.

Isus continuă să vindece oameni, în mod miraculos, și în zilele noastre, dar nu prin astfel de trucuri psihologice. Oriunde se manifestă darul autentic de vindecare, acolo nu va fi nici o efortare mentală pentru a crede – pentru că credința este darul lui Dumnezeu, și este bazată pe promisiunile din Cuvântul Său, și nu produsul „*gândirii pozitive*”.

Practicând principiile hipnozei (chiar și neintenționat), oamenii pot exercita putere asupra altora într-un mod în care Dumnezeu nu a intenționat niciodată să o facă. Deseori, în cercuri creștine, această putere poate fi identificată, în mod greșit, cu puterea și autoritatea Duhului Sfânt peste o persoană.

Există pericole serioase când cineva își dezvoltă, independent de Dumnezeu, puterile sufletului său. Dumnezeu ne-a dat aceste puteri pentru a le dăruia Lui, ca El să le poată folosi.

Așa a trăit Isus. El Și-a dat la moarte viața sufletească, și a refuzat să trăiască prin puterile sufletului Său uman. În loc de aceasta, El a trăit în dependență deplină de Tatăl

Său și a căutat tot timpul puterea Duhului Sfânt, atât pentru viața Lui cât și pentru lucrarea Lui.

Am văzut deja că El se retrăgea adesea în pustie pentru a se ruga (*Luca 5:16*). În ultimele Lui zile, înainte de merge la cruce, Isus învăța în Templu, ziua, iar pe timpul nopții se retrăgea pe Muntele Măslinilor – fără îndoială: pentru a avea timp suficient pentru rugăciune și pentru a nu fi deranjat de nimeni în timpul rugăciunii (*Luca 21:37,38*).

A trăi prin credință înseamnă să trăiești într-o astfel de dependență continuă de Tatăl.

Numai ceea ce este făcut *prin puterea lui Dumnezeu* este veșnic. Toate celelalte vor pieri. Biblia compară pe omul care trăiește în dependență de Dumnezeu cu un copac ale cărui rădăcini se alimentează din albia bogată a unui râu (*Ieremia 17:5-8*). Așa a trăit Isus: ca om, S-a alimentat întotdeauna din resursele duhovnicești ale Duhului Sfânt (Râul lui Dumnezeu).

Biruința lui Isus asupra ispitelor n-a fost prin fermitate omenească, ci prin faptul că Își trăgea puterea, clipă de clipă, din Tatăl. Călea auto-lepădării exemplificată și învățată de Isus nu este una în care sufletul încearcă să se stăpânească pe el însuși. Nu. Aceasta ar fi budism și yoga, și ele sunt atât de diferite de învățătura Scripturii cât este de diferit Pământul față de Cer.

Isus ne-a învățat că noi, ca ființe omenești, *nu avem* puterea să trăim și să slujim lui Dumnezeu așa cum ar trebui. El spunea că noi suntem ca niște crengi neajutorate care, pentru a putea aduce rod, sunt complet dependente de seva furnizată de trunchi. „*Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic*” (*Ioan 15:5*). Așadar, ceea ce reușim să facem fără ajutorul Duhului Sfânt poate fi considerat ca fiind *NIMIC*.

Aici iese în evidență nevoia vitală de a fi „tot timpul plini de Duh” (*Efesenii 5:18*).

Isus Însuși era umplut și uns cu Duhul Sfânt (*Luca 4:1,18*) și a trăit, și a lucrat, pentru Tatăl Său în puterea Duhului, dar această trăire și lucrare au fost posibile numai pentru faptul că, în calitate de om, El era sărac în duh.

Isus era conștient de slăbiciunea structurii umane, pe care o luase asupra Lui. De aceea El căuta mereu ocazii pentru a fi singur și de a Se ruga. Cineva a spus că așa cum turiștii, când intră într-o localitate, caută hotelurile bune și obiectivele turistice importante de vizitat, așa căuta Isus locurile singurate unde se putea ruga.

El căuta putere să poată învinge ispita, răstignindu-Și puterea sufletului. Nici un om n-a fost mai conștient de cumplita slăbiciune a firii pământești ca Isus, de aceea El căuta fața Tatălui pentru ajutor, în rugăciune, într-o măsură în care nici un om n-a făcut-o. El S-a rugat cu „*strigăte mari și lacrimi*” în zilele trupului Său pământesc. Ca rezultat, a fost întărit cu putere de la Tatăl, mai mult decât orice alt om. Astfel, Isus n-a păcătuit nici măcar odată și n-a trăit niciodată alimentat de puterea sufletului Său (*Evrei 4:15; 5:7-9*).

Oare nu e plin de semnificație faptul că de douăzeci și cinci de ori în Evanghelii, cuvintele „*ruga*” sau „*rugăciune*” sunt folosite în legătură cu Isus?

În aceasta consta secretul vieții și lucrării Lui.

Isus nu S-a rugat numai înaintea unui eveniment mare din viața Lui, ci și *după* câteva din marile Lui realizări. După ce i-a hrănit pe cei cinci mii de oameni într-un mod miraculos, El S-a retras în munți să se roage. Fără îndoială că aceasta a fost pentru a Se pune în gardă împotriva ispitelor de mândrie și de automulțumire care veneau în legătură cu lucrarea săvârșită și pentru a-Și reînnoi tăria, așteptând înaintea Tatălui Său (*Isaia 40:31*). De obicei, noi ne rugăm numai *înaintea* vreunei lucrări importante pe care o avem de făcut pentru Domnul, dar dacă am dezvolta obiceiul pe care-l avea Isus, de a aștepta

înaintea Tatălui *după* ce am terminat lucrarea, noi am fi păziți de mândrie și astfel am fi echipați să facem lucrări și mai mari pentru Domnul.

Cu cât viața lui Isus devenea mai ocupată, cu atât Se ruga mai mult. Au fost cazuri în care El n-a avut timp nici să mănânce sau să se odihnească (*Marcu 3:20; 6:31, 33, 46*), dar întotdeauna Și-a făcut timp să se roage. El a știut când să doarmă și când să se roage, fiindcă asculta de îndemnul Duhului.

Starea de a fi sărac în duh este o premisă obligatorie pentru eficacitatea rugăciunii. Rugăciunea este expresia neputinței omenești și, dacă vrem ca ea să fie plină de semnificație și nu un simplu ritual, trebuie să existe o permanentă recunoaștere a insuficienței resurselor noastre umane: atât în ce privește trăirea vieții creștine, cât și pentru slujirea lui Dumnezeu.

Isus căuta încontinuu puterea lui Dumnezeu în rugăciune și nu a fost niciodată dezamăgit. În acest mod, prin rugăciune, El a avut realizări pe care *nu le-ar fi putut* avea în niciun alt mod.

Acela care are întărituri la nivelul încrederii în sine, atunci când va încerca să biruie păcatul, va continua să depindă de "brațul firii pământești". O astfel de persoană, înainte ca să poată cunoaște puterea lui Dumnezeu care dă biruința, trebuie să ajungă dezamăgită de propria sa putere. În acest scop, Dumnezeu îl lasă să fie înfrânt, în mod repetat, mereu și mereu, până când ajunge la un „punct zero” și își recunoaște neputința. Atunci Dumnezeu revarsă peste el Duhul de îndurare și îl conduce într-o viață de biruință, iar slava lui Dumnezeu începe să se manifeste prin viața lui.

Când devenim slabi, atunci suntem cu-adevărat tari (*2 Cor.12:10*).

Avram l-a procreat pe Ismael prin puterea tăriei lui naturale, dar Dumnezeu nu l-a acceptat pe Ismael și i-a cerut lui Avram să-l izgonească. (*Gen. 17:18-21, 21:10-14*).

La Scaunul de Judecată al lui Hristos, când vom prezenta eforturile noastre bine intenționate, făcute prin abilitățile noastre omenești și făcute fără să fi depins de Dumnezeu, El ne va spune și nouă că sunt inacceptabile. Tot ce este lemn, fân și trestie va fi redus la cenușă.

Va rămâne numai ceea ce a fost făcut „*prin Dumnezeu*”.

Când Avram a ajuns în starea de impotență – când capacitatea lui naturală de procreație s-a dus – atunci a fost născut prin putere divină Isaac și acest fiu *a fost* acceptat de Dumnezeu.

În ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, un singur Isaac valorează mai mult decât o mie de Ismaeli. Un gram de aur are valoare mai mare decât un kilogram de lemne, și anume, *după ce focul le-a încercat pe amândouă*. Ceea ce este puțin, dar făcut în puterea Duhului Sfânt este mult mai valoros decât ceea ce este mult și este făcut prin propria noastră tărie.

Lucrările noastre bune și propriile noastre eforturi de a-L sluji pe Domnul vor fi întotdeauna cârpe murdare, atât *înainte* cât și *după* convertire, însă acea neprihănire care este produsă prin credință și acea slujire care a fost făcută în dependență de Duhul Sfânt vor constitui haina noastră de nuntă în ziua Nunții Mielului (*Apocalipsa 19:8*). Câtă diferență între cârpe murdare și un costum frumos de nuntă! Totul depinde de modul în care este trăită viața noastră: prin puterea propriului nostru suflet ori prin puterea lui Dumnezeu.

Isus a depins de puterea Duhului și în slujirea Sa. El nu a cutezat să intre în slujirea de predicare fără să fie uns, mai întâi, de Duhul Sfânt. Timp de treizeci de ani trăise deja prin puterea Duhului, în sfințenie desăvârșită, astfel încât Tatăl a putut declara solemn: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea*” (*Matei 3:17*). Totuși a avut nevoie să fie uns de Duhul Sfânt pentru lucrare. S-a rugat să fie uns, și a fost ascultat (*Luca 3:21*);

și pentru că a iubit neprihănirea și a urât păcatul, mai mult decât oricare om care a trăit vreodată, El a fost uns mai mult decât oricare alt om (*Evrei 1:9*). Ca rezultat, prin slujirea Lui, oamenii au fost dezlegați din robia lui Satan. Acesta a fost *scopul* principal și *manifestarea* primordială a ungerii (Vezi *Luca 4:18* și *Fapte 10:38*).

Lucrarea lui Dumnezeu nu se face prin talente și abilități umane. De multe ori, după convertire, oamenii care sunt deosebit de talentați, în mod natural, gândesc că de-acum încolo își pot folosi puterile intelectuale și emoționale pentru a-i influența pe alții pentru Dumnezeu.

Mulți creștini chiar asociază greșit expresivitatea sugestivă, logica și claritatea dicției lor, cu puterea Duhului Sfânt. Acestea, însă, sunt numai puterile sufletului și, dacă se creează vreo dependență de aceste puteri, ele vor constitui o piedică în slujirea lui Dumnezeu. Lucrarea făcută prin puterea sufletului uman nu va putea fi niciodată veșnică. Va pieri, dacă nu în timp atunci la Scaunul de Judecată al lui Hristos.

Isus nu a depins de puterea elocvenței sau a oratoriei emoționante pentru a mișca oamenii înspre Dumnezeu. El știa că orice lucrare făcută printr-o astfel de putere, specifică sufletului, ar fi atins numai *sufletele* celor ce-L ascultau și nu i-ar fi ajutat deloc pe plan duhovnicesc. Din același motiv, El nu a folosit interludii muzicale de nici un gen pentru a atrage oamenii la Dumnezeu.

El nu s-a jucat cu simțămintele celor ce-L ascultau și nu i-a ridicat într-o exaltare febrilă ca să obțină predarea lor în mâna lui Dumnezeu. De fapt, El n-a folosit nici acestea și nici alte metode sufletești care sunt folosite astăzi pe scară largă de evangheliști și predicatori. El nu a folosit izbucnirile emoționale și patosul sufletească pentru a-i influența pe oameni. Acestea sunt metodele politicianilor și ale negustorilor, și El n-a fost nici una dintre acestea două.

Ca Slujitorul lui Iehova, Isus a depins pe deplin de Duhul Sfânt în toate lucrările Lui. Rezultatul a fost că cei care L-au urmat au ajuns și ei, la rândul lor, la o viață profundă, trăită în Dumnezeu.

Isus n-a folosit puterea sufletească pentru a-i manipula pe oameni ca ei să preia modul Lui de gândire. El nu a impus nimănui personalitatea Sa. El întotdeauna dădea altora libertatea de a-L respinge, dacă aceasta era alegerea lor. Lucrătorii creștini sufletești stăpânesc, cu personalitatea lor puternică, peste turma pe care o conduc și peste colaboratorii lor. Oamenii care sunt sub dominația unor astfel de lideri sunt atât de copleșiți, încât se simt obligați să se supună, să-i idolatrizeze și să asculte de orice cuvânt al lor.

Un astfel de lider poate fi înconjurat de mulțimi de oameni, și enoriașii pot fi chiar uniți, dar este numai o unitate a devotamentului față de lider. Astfel de lideri se pot chiar autoînșela, crezând că ceea ce au ei este puterea Duhului Sfânt, fiindcă ei nu pot deosebi sufletul de duh. Cei care îi urmează sunt și ei înșelați, în mod similar, însă lumina limpede de la Scaunul de Judecată va descoperi faptul că totul a fost putere sufletească și că aceasta a împiedicat lucrarea lui Dumnezeu.

Există lideri politici și, de asemenea, alți lideri necreștini, care au o asemenea carismă peste ei, încât pot să atragă mulțimi mari prin puterea personalității și prin oratoria lor.

Isus nu a fost un astfel de lider și niciun creștin nu ar trebui să fie așa. Noi ar trebui să ne temem să folosim propria noastră putere sufletească, pentru că ea este o încălcare gravă a poruncii lui Dumnezeu pentru om și nu poate fi decât o piedică în slujirea Lui.

Puterea sufletească poate fi în stare să producă schimbări de suprafață în alții și să determine o formă de cucernicie în ei, dar nu va exista consacrare adâncă în viața

lor față de Dumnezeu și nici biruință asupra păcatelor în viața lor particulară.

O lucrare *cu-adevărat duhovnicească* nu poate fi făcută niciodată prin puterea sufletului, ci numai prin puterea Duhului Sfânt. Isus a știut aceasta; așa că Își răstignește încontinuu puterea sufletului. În felul acesta a putut face, într-un timp foarte scurt, o lucrare adâncă și durabilă în cei ce L-au urmat.

El niciodată nu a impus altora personalitatea Sa, nu a dominat niciodată peste cineva și niciodată n-a copleșit pe oameni prin limbajul folosit sau prin puterile Lui intelectuale. El n-a căutat să *impresioneze* pe oameni, ci să-i *ajute*.

Creștinii sufletești sunt mai interesați în a-i impresiona pe alții decât să-i ajute. Liderii creștini sufletești nu pot zidi adevărata Biserică, pentru că ei strâng oameni la ei înșiși și nu la Hristos, care este Capul Bisericii.

Cei care sunt tari în ce privește puterea lor sufletească trebuie să slujească Cuvântul cu frică și cutremur (așa cum a făcut Pavel – *1 Corinteni 2:1-5*), ca nu cumva credința celor care îi ascultă să se sprijine pe înțelepciunea omenească a vorbitorului, în loc de puterea lui Dumnezeu.

Isus a rămas mereu conștient de slăbiciunea Lui umană. El a spus: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine*” (*Ioan 5:19*). De aici provenea viața Lui intensă de rugăciune. De aceea a putut Tatăl să facă toate lucrările Lui în Isus (*Ioan 14:10*).

O astfel de atitudine de dependență de Dumnezeu ne va păzi de greșeala de a folosi ceea ce Dumnezeu a interzis, și ceea ce Isus a spus să urâm, adică viața noastră sufletească și puterile ei. Atunci Duhul Sfânt va putea să manifeste slava Domnului prin noi.

Dacă trăim prin credință (în dependență de Domnul) și lucrarea noastră este o lucrare a credinței, atunci vom

zidi într-adevăr cu aur, argint și pietre scumpe; deci, să ne punem nouă înșine această a doua întrebare:

*TRĂIESC și LUCREZ EU PRIN PUTEREA LUI
DUMNEZEU?*

Capitolul 8

TRĂIND PENTRU SLAVA LUI DUMNEZEU

„Pentru El sunt toate lucrurile” (Romani 11:36).

Dumnezeu este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă, deci, așa cum toate lucrurile care au o natură veșnică își au originea în El, ele își au și împlinirea tot în El.

Toate lucrurile au fost create de Dumnezeu pentru a-I aduce slavă. Aceasta nu e pentru că Dumnezeu dorește în mod egoist laudele noastre. El este complet împlinit în Sine Însuși și nu depinde de nimic din ceea ce I-am putea noi dărui și care ar putea adăuga ceva la împlinirea Lui. Când El ne cheamă să căutăm slava Lui, o face pentru că aceasta este calea înspre *propriul nostru* bine moral. Altfel, am fi niște ființe egoiste și nefericite.

A-L face pe El centrul vieții noastre este o lege pe care Dumnezeu a implementat-o în creație. Această lege poate fi încălcată numai de creaturi morale care au o voință liberă. Creația neînsuflețită ascultă cu bucurie de Creatorul ei și Îl glorifică, dar Adam nu s-a supus acestei legi, iar consecința o vedem în suferința omenirii.

În rugăciunea pe care Domnul îi învață pe ucenicii Săi, prima cerere este: „*Sfîntească-se numele Tău*”. Aceasta a fost prima năzuință în inima Domnului Isus. El S-a rugat: „*Tată, proslăvește Numele Tău*” și a ales calea crucii, întrucât aceasta era spre slava Tatălui (Ioan 12:27,28). Viața Domnului Isus a fost guvernată de o pasiune supremă, aceea de a vedea slava Tatălui.

Tot ce a făcut El, era pentru slava Tatălui. În viața Lui nu au existat compartimente separate pentru ceea ce era sacru și pentru ceea ce era laic, ci totul era sfânt. A făcut taburete și bănci din lemn pentru slava lui Dumnezeu, și tot pentru slava lui Dumnezeu a predicat și a vindecat bolnavii. Fiecare zi a fost *la fel* de sfântă pentru El; iar

banii cheltuiți pentru necesitățile vieții erau *la fel de sfinți ca și* banii dăruiți pentru lucrarea lui Dumnezeu sau cei dăruiți pentru săraci.

Isus a trăit tot timpul în odihna desăvârșită a inimii, pentru că a căutat numai slava lui Dumnezeu și L-a interesat numai aprobarea Tatălui Său. El a trăit înaintea feței Tatălui Său și nu I-a păsat de aprecierea sau laudele date de om.

„*Cine vorbește de la sine, caută slava lui însuși*” a spus Isus în *Ioan 7:18*.

Creștinul sufletește, oricât de mult ar părea, sau ar pretinde, a fi în căutarea slavei lui Dumnezeu, este interesat, de fapt, în adâncul inimii, de propria lui slavă. Isus, din contră, niciodată nu a căutat vreo slavă pentru Sine însuși.

Ceea ce își are originea în deșteptăciunea omului și este înfăptuit prin ingeniozitate și talent omenesc va ajunge întotdeauna, în final, să glorifice omul. Ceea ce începe în suflet va glorifica numai creatura.

În erele veșniciei, însă, nu va fi nimic în Cer sau în Pământ, care să aducă onoare sau glorie vreunui om.

Tot ce va supraviețui timpului și va intra pe portalul veșniciei va fi ceea ce a fost *din Dumnezeu, prin Dumnezeu și pentru Dumnezeu*.

Din punctul de vedere al lui Dumnezeu *motivația* din spatele unei acțiuni este ceea ce dă valoare și merit acelei acțiuni.

Ceea ce facem este important, dar *motivul pentru care facem* acel lucru este și mai important.

Am văzut că Isus aștepta înaintea Tatălui Său pentru a primi planul Lui, apoi mai aștepta înaintea Tatălui pentru a primi și puterea de a duce la îndeplinire acel plan, astfel că El a înfăptuit toată voia Tatăl Său prin puterea lui Dumnezeu. Însă, aceasta nu era totul. Așa cum am văzut în ultimul capitol, Isus mergea să se roage și după ce aveau loc unele dintre cele mai mari realizări ale Sale – pentru a

da slava pentru acele realizări Tatălui Său. El a oferit roada slujbei Lui ca jertfă Tatălui Său. El nici n-a căutat cinstea pentru El însuși, nici nu Și-a însușit-o când i-a fost oferită (*Ioan 5:41, 8:50*). Când faima Numelui Său a crescut foarte mult, El S-a retras în munți să-L glorifice pe Tatăl Său (*Luca 5:15,16*). El a fost determinat să nu lezeze în vreun fel acea slavă care se cuvenea Tatălui.

Rezultatul unei astfel de atitudini perseverente, a fost că la sfârșitul vieții lui Isus de pe Pământ, El a putut spune cu sinceritate: „*Eu Te-am proslăvit pe pământ*” (*Ioan 17:4*).

El a venit pe Pământ pentru a-L glorifica pe Tatăl, ca om. Aceasta a fost năzuința Lui în fiecare zi. El s-a rugat cu toată responsabilitatea ca numai Tatăl să fie Cel slăvit, oricât L-ar costa pe El, iar în final a murit pentru ca Tatăl să fie apreciat, înălțat și glorificat pe Pământ, așa cum este în Cer.

Pavel spune că, în ziua încercării prin foc (*1 Cor. 3:13*), toți vor ști răspunsul la întrebarea: „DE CE am făcut lucrarea Domnului” (*1 Cor. 4:5 - parafrizat*). În ziua aceea, motivele vor fi date pe față și vor fi examinate de Domnul.

Slujba sufletească înalță ceea ce este EU și atrage oamenii la noi înșine, în loc de a-i atrage la Dumnezeu. Mulțimea vine să ne asculte, e impresionată și apoi revine pentru a ne asculta din nou; ne cinstește și ne vorbește de bine. Însă, când plecăm de-acolo, ei cad înapoi în starea lor spirituală de dinainte, rămânând neschimbați după auzirea atâtor predici. Adevăratul test al lucrării unui slujitor este starea duhovnicească în care rămân oamenii care au fost slujiți de el, după ce slujitorul însuși este deja plecat din lumea aceasta. Atunci va reieși natura slujirii lui și se va ști: dacă a fost una sufletească sau una duhovnicească.

Orice lucrare care atrage oamenii la noi înșine se va dovedi a fi lemn, fân și trestie în acea ultimă zi, pentru că a glorificat doar omul.

Lucrarea lui Isus a fost duhovnicească. Dovada este văzută în faptul că El a lăsat în urma Lui un număr de oameni (chiar dacă acest număr era mic), care, la rândul lor, au devenit și ei duhovnicești și nu sufletești. Pentru a manifesta slava Sa, și în acest sens, noi trebuie să călcăm pe urmele Lui.

Slujirea și trăirea *sufletească* pregătește calea venirii și acceptării pe plan internațional a *Antihristului* – omul absolut suflesc. El se va ridica peste toți ceilalți și va atrage masele de oameni la el însuși, chiar folosind puteri miraculoase în acest sens. (*2 Tesaloniceni 2:3-10*).

Prin urmare, atragerea atenției oamenilor asupra noastră înșine și asupra lucrării noastre este esența duhului Antihristului. A avea putere asupra conștiinței oamenilor, astfel încât noi să le spunem ce să facă și unde să meargă, este ceva suflesc. A da *îndemnuri* oamenilor este o faptă duhovnicească, dar a *exercita control* asupra lor este o activitate sufletească.

Isus n-a obligat pe niciunul din ucenicii Săi să facă ceva. El a respectat libertatea alegerii cu care Dumnezeu l-a investit pe om.

Așa că, El a fost Slujitorul tuturor oamenilor și, în loc ca tot timpul să-i comande, le-a slujit.

Este foarte ușor să predici cu spiritul unui conducător și a unui stăpân și nu cu duhul unui slujitor (*2 Cor. 4:5*). Noi putem face uz de puterea sufletului nostru pentru a impune altora modul nostru de a vedea lucrurile. Aceasta va conduce oamenii într-o stare de robie față de noi.

O persoană care este plină de râvnă, dar ignorantă în ce privește vâjnoasa lui putere sufletească, nici nu va realiza că de fapt cucerește oameni pentru el însuși, și nu pentru Hristos. Lucrarea lui Dumnezeu nu este săvârșită prin putere sau autoritate umană ci prin Duhul Sfânt. Una

dintre semnele care ne indică faptul că Duhul Sfânt este la lucru, e libertatea (2 Cor. 3:17) – libertate deplină, dată fiecărei persoane.

Gândiți-vă cum se comportă un slujitor într-o casă. El slujește în liniște și, după ce a făcut ceea ce era necesar, se retrage în bucătărie. El nu intră într-un mod ostentativ, ca și când el ar fi cel sărbătorit, nici nu se apucă să le spună celor de la masă ce au de făcut. Câți sunt dispuși să slujească pe Domnul în felul acesta?

Cineva a spus odată că: „Există numai un singur lucru peste care un slujitor are dreptul să stăpânească, și anume peste propria lui fire pământească. Numai în măsura în care poate să-și stăpânească propria fire pământească poate să conducă pe alții înainte, înspre o viață duhovnicească. Un slujitor duhovnicesc slujește numai prin puterea care îi este dată de Dumnezeu și această putere îi este dată numai ca să ajute nevoilor altora. Dacă noi, totuși, folosim această putere pentru a domina peste o persoană și pentru a o forța, în vreun fel, aceasta poate deveni descurajată și poate să o ia, în final, pe propria ei cale. Treaba unui slujitor este să lucreze, în așa fel, încât cei care sunt slujiți de el să intre într-o legătură vie cu Dumnezeu, Care lucrează toate lucrurile – și nu într-o legătură cu el însuși (1 Cor. 12:6)”.

Isus a căutat slava lui Dumnezeu, într-un astfel de mod, încât El Însuși era gata să pregătească și să desăvârșească calea înaintea apostolilor Săi, pentru ca ei să facă, după plecarea Lui, ceva *mai mare* decât ceea ce a făcut El vreodată (Ioan 14:12). Această lucrare mai mare a fost, fără îndoială, *zidirea* Bisericii, în care membrii devin una, așa cum Tatăl și Fiul sunt una (Ioan 17:21-23). În timpul vieții lui Isus pe Pământ nici măcar doi din ucenicii Săi n-au devenit una așa cum Tatăl și Fiul sunt una. Fiecare dintre ei căuta propriile interese. După ziua Cincizecimii, însă, mulți dintre ucenicii Lui au devenit una,

așa cum a dorit Isus. Aceasta a fost lucrarea aceea mai mare.

Isus a bătătorit calea pentru ca alții să facă o lucrare mai mare. El a murit și a pus temelia iar ucenicii Lui construiesc pe ea.

Nu a existat interes personal în Isus. Nu L-a deranjat dacă altcineva era avantajat prin ceea ce a făcut El, dacă în toate acestea Tatăl era Cel glorificat.

Această spiritualitate trebuie să ne însuflețească, dacă vrem să transmitem viață reală Bisericii, care este Trupul lui Hristos, și să o zidim în vederea plinătății staturii lui Hristos.

Isus a trăit atât de deplin și complet numai înaintea feței Tatălui încât, după ce a înviat din morți, nu S-a îngrijorat în legătură cu reabilitarea Lui înaintea celor care L-au judecat pe nedrept și L-au crucificat.

În ochii lumii și a liderilor evrei lucrarea lui Isus a fost un faliment total. Dacă Isus ar fi fost sufletesc, El ar fi avut ambiția să Se întoarcă după învierea Lui și să Se prezinte înaintea acelor lideri, pentru a-i uimi și a Se justifica în fața lor, dar El n-a făcut aceasta. După înviere S-a prezentat numai acelor care au crezut în El.

Momentul hotărât de Tatăl pentru reabilitarea lui Isus încă nu a venit – iar Isus a fost dispus să aștepte. Acel moment încă nu a venit nici acum.

Isus încă și acum este înțeles greșit de lume și cei mai mulți oameni consideră viața Lui un faliment. El Și-a început viața (ca om) în dezonoarea unei iesle pentru vite și Și-a terminat viața pământească cu o moarte umilitoare, pe cruce, între doi criminali de cea mai joasă speță, și în acea postură L-a văzut lumea pentru ultima oară.

Isus a fost gata să apară înaintea oamenilor ca unul care a falimentat, dacă Tatăl era glorificat prin aceasta. El nu a trăit sau slujit ca să fie admirat de oameni, și, din această cauză, într-o zi, Tatăl Îi va dovedi dreptatea în fața tuturor, cu mare slavă și onoare; și, în ziua aceea, orice

genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul – dar chiar și acest lucru se va face pentru slava lui Dumnezeu Tatăl (*Filipeni 2:11*).

Deci, a treia întrebare pe care trebuie să ne-o punem este:

*TRĂIESC și LUCREZ EU
NUMAI PENTRU SLAVA LUI DUMNEZEU?*

Capitolul 9

MIREASA LUI HRISTOS

În ultimele pagini ale Scripturii întâlnim rodul lucrării Duhului Sfânt – Mireasa lui Hristos. De asemenea întâlnim rezultatul lucrării false a lui Satan – curva.

Ioan spune, *„Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, CETATEA SFÂNTĂ, NOUL IERUSALIM, gătită ca o MIREASĂ împodobită pentru bărbatul ei. Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, AVÂND SLAVA LUI DUMNEZEU. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul”* (Apocalipsa 21:2,10,11).

Înainte de a vedea această imagine cu privire la Mireasa lui Hristos, lui Ioan i-a fost dată o imagine a curvei – soția adulteră spiritual, care pretinde că-L iubește pe Dumnezeu, dar, de fapt, iubește lumea (Iacov. 4:4). Acesta e creștinismul fals, având o formă de evlavie (o doctrină corectă), dar fără putere (fără viață divină) (2 Timotei 3:5).

Ioan spune: *„Și am văzut o femeie, Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului. El a strigat cu glas tare, și a zis: “A căzut, a căzut, Babilonul cel mare!”(...) când vor vedea fumul arderii ei (...) Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor”* (Apocalipsa 17:3,5; 18:2,9; 19:3).

Contrastul este izbitor. Mireasa rezistă focului judecății, „luminând ca o piatră prea scumpă”, curva este redusă la cenușă, „fumul ei” înălțându-se spre ceruri, deoarece era formată din lucruri pieritoare.

Ierusalim – Mireasa și Babilon – curva sunt două sisteme: unul de la Dumnezeu, iar celălalt „lumesc, sufletesc și drăcesc” (Iacov. 3:15).

Să ne uităm întâi la Babilon.

Babilonul își are originea la turnul Babel, care a fost construit *conform planului omului, prin puterea omului și pentru slava omului*.

„Și au zis unul către altul [**DIN OM**]:

<<*Haidem! să ne zidim o cetate* [**PRIN OM**]

și să ne facem un nume [**PENTRU OM**]>>”

(Geneza 11:3,4).

Cu ani mai târziu, împăratul Nebucadnețar, având deja construit semețul oraș al Babilonului, capitala mărețului său imperiu mondial, a privit într-o zi asupra orașului și a rostit cu un ton de înfumurare:

„Oare nu este acesta Babilonul cel mare,

pe care mi l-am zidit eu [**DIN OM**] (...)

prin puterea bogăției mele [**PRIN OM**] (...)

spre slava măreției mele [**PENTRU OM**]?”

(Daniel 4:30).

Turnul din Babel a sfârșit-o în judecată. Mândria lui Nebucadnețar a adus asupra lui judecata imediată a lui Dumnezeu (Daniel 4:31-33). Sfârșitul tuturor lucrurilor născute din înțelepciunea și puterea omului, și pentru slava acestuia, va fi, de asemenea, judecata lui Dumnezeu. Tot ceea ce este înfăptuit prin putere firească va pieri, chiar dacă se numește “lucrare creștină”.

„Zidurile cele largi ale Babilonului vor fi surpate, și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc. Astfel, **POPOARELE [lucrătorii creștini ?] MUNCESC DEGEABA, și NEAMURILE SE TRUDESC PENTRU FOC**” (Ieremia 51:58).

Pe de altă parte, Ierusalimul este Cetatea lui Dumnezeu (Evrei 12:22). În Vechiul Testament, acesta este locul unde se afla Templul lui Dumnezeu. Ierusalimul, sălașul lui Dumnezeu, își avea originea în Locașul Sfânt, construit de Moise (Exod 25:8).

Locașul Sfânt a fost construit întocmai după planul lui Dumnezeu:

„(...) întocmai cum îi poruncise Domnul” (Exod 40:16) [DIN DUMNEZEU].

A fost construit de oameni înzestrați cu puterea lui Dumnezeu:

„Bețaleel (...) L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu (...)” (Exod 31:1-5) [PRIN DUMNEZEU].

A fost construit pentru gloria lui Dumnezeu:

„(...) slava Domnului a umplut cortul [Locașul Sfânt].” (Exod 40:34) [PENTRU DUMNEZEU].

Ceea ce își are originea în Dumnezeu și este înfăptuit prin puterea Divină, pentru gloria lui Dumnezeu Însuși, va rămâne pentru totdeauna. Va rezista focului, strălucind ca o piatră scumpă, pentru că este construit din aur, argint și pietre scumpe.

Comparând paginile de început ale Scripturii cu cele finale, găsim că cei doi pomi (pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și a răului) au produs, în vremurile sfârșitului, două sisteme – Ierusalimul și Babilonul.

Ceea ce este cu adevărat născut din Duhul – **din Dumnezeu, prin Dumnezeu și pentru Dumnezeu** – rămâne veșnic; pe când ceea ce a fost născut din fire – **din om, prin om și pentru om** – va pieri.

Astăzi, noi trăim ce este scris între *Geneza* și *Apocalipsa*. Chiar dacă ne dăm seama sau nu, suntem prinși într-unul dintre aceste două sisteme: unul hotărât să îl înalțe și să îl glorifice pe Dumnezeu, iar celălalt urmărind să îl glorifice și să îl înalțe pe om; unul urmându-L pe Hristos, iar celălalt urmându-l pe Adam; unul trăind în Duhul, iar celălalt trăind după îndemnul trupești și sufletești.

Atât Isus cât și Adam au auzit vocea lui Dumnezeu – diferența a constatat doar în faptul că Unul a ascultat iar celălalt nu a ascultat. Așa cum spune Isus, va fi la fel și cu cei care Îi aud vocea: unul va asculta și va zidi pe stâncă o casă de nezdruccinat pe vecie, pe când celălalt va auzi *fără*

să dea ascultare și, astfel, va zidi pe nisip o casă care este sortită pieirii (*Matei 7:24-27*).

Aceste două case, de care a vorbit Isus, sunt Ierusalimul și Babilonul.

Există astăzi oameni care sunt justificați pe deplin, prin credință, și intră în Noul Legământ, pecetluiți fiind cu sângele lui Isus și care Îl urmează pe Isus într-o viață de ascultare față de voia lui Dumnezeu (descriși, în mod specific, în *Matei 5-7*), care zidesc pe stâncă și au parte de Noul Ierusalim. Ca să descoperi dacă faci parte dintre ei, trebuie doar să citești *Matei capitolele 5 până la 7*.

În același timp, sunt alții (formând, de departe, majoritatea) care *aud* cuvintele lui Isus din *Matei 5 la 7*, dar, având o înțelegere greșită despre justificare, credință și har, trăiesc într-o falsă siguranță, necăutând să dea ascultare cuvintelor lui Isus și zidesc, astfel, pe nisip; ei fac parte din Babilon și vor pieri pe vecie.

Ei se văd pe ei înșiși "creștini", deoarece Isus a spus că omul care zidește pe nisip este unul care Îi aude vocea, deci aici nu este vorba de unul necredincios, ci de unul care citește Biblia și merge la "biserica". Singura lui problemă e că nu este *ascultător*, de aceea nu poate fi partaș la mântuirea veșnică, promisă tuturor celor care ascultă de Isus (*Evrei 5:9*). Credința lui nu a fost una reală, pentru că nu a avut fapte ale ascultării care să desăvârșească acea credință (*Iacov 2:22,26*).

Cei care se află sub stăpânirea lui Adam își urmează stăpânul, în neascultare de voia descoperită a lui Dumnezeu, dar sunt convinși de Satan că "nu vor muri" (*Geneza 3:4*), pentru că pretind că L-au "acceptat pe Hristos". Prin urmare, ei trăiesc într-o falsă siguranță în Babilon.

În același timp, cei de sub stăpânirea lui Hristos sunt identificați prin faptul că "trăiesc cum a trăit Isus" (*1 Ioan 2:6*), în ascultare de voia lui Dumnezeu. Aceștia

sunt frații și surorile lui Hristos (*Matei 12:50*) și au parte de Noul Ierusalim.

În pilda spusă de Isus la finalul pasajului din *Matei 5 la 7* este important să observăm că atât casa omului înțelept, cât și cea a nebunului au rămas în picioare pentru un timp – după cum și Babilonul și Ierusalimul au rămas în picioare până astăzi – până când a venit ploaia și s-au revărsat șuvoaiele. În timp ce nebunul s-a preocupat doar de partea vizibilă a casei (mărturia înaintea oamenilor), înțeleptul s-a concentrat, în primul rând, pe fundație (viața ascunsă a inimii înaintea Feței lui Dumnezeu).

Când au venit șuvoaiele și ploaia (judecata lui Dumnezeu), fundația a fost testată prima.

„Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?” (I Petru 4:17,18).

„Nu oricine-Mi zice: "Doamne, Doamne!" va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: "Niciodată nu v-am cunoscut ("oricine păcătuiește... nu L-a cunoscut" - 1 Ioan 3:6); depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege" (Matei 7:21-23).

Observați că vor fi mulți care sunt creștini în mintea lor (numindu-L pe Isus “Doamne”) și în simțirile lor (numindu-L pe Isus “Doamne, Doamne!”), dar care, totuși, nu își supun *voința* lor pentru a face voia lui Dumnezeu. Domnul îi alungă ca nefiindu-I cunoscuți Lui.

Trăsătura distinctivă a Ierusalimului este *sfîntenia*. Ierusalimul este numit „Cetatea SFÂNTĂ” (*Apocalipsa 21:2*). Pe de alta parte, Babilonul se impune prin *măreție*. El este numit „cetatea cea MARE”

(Apocalipsa 18:10). În Apocalipsa este numit „mare” de unsprezece ori.

Cei care trăiesc în sfințenie adevărată, în ascultare de Dumnezeu și s-au făcut părtași naturii de har a lui Hristos, prin credință, sunt zidiți împreună în Ierusalim; pe când cei care caută măreția aici pe Pământ (mărturia și cinstirea oamenilor) sunt zidiți în Babilon.

Timp de două mii de ani chemarea a fost făcută pentru poporul lui Dumnezeu: „Ieșiți din mijlocul ei, [Babilon] POPORUL MEU, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18:4).

Chemarea este cu atât mai stăruitoare astăzi, cu cât ne apropiem tot mai mult de sfârșitul vremurilor. Este regretabil, într-adevăr, că până și copiii lui Dumnezeu se pot încurca cu Babilonul luând, astfel, parte la pedeapsa acestuia – dacă nu țin seama de chemarea lui Dumnezeu, care este atât de limpede. Apartenența la o doctrină evanghelică sau luarea unei ”decizii pentru Hristos” nu va fi de folos nimănui în acea zi, dacă nu am trăit o viață în concordanță cu adevărata doctrină, sau nu am făcut fapte ale ascultării care sunt semnele de identificare ale unei credințe adevărate.

Cât de profundă a fost dorința lui Dumnezeu, când L-a făcut pe om după propria Lui asemănare, ca omul să fie părtaș naturii Sale divine și să manifeste slava Lui!

Atunci când omul a căzut, cât de mare a fost prețul pe care Dumnezeu a fost dispus să-l plătească „*trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului*” (Romani 8:3) ca prin aceasta să fie deschisă o cale, ca omul să poată fi înnoit și readus la locul de unde a putut odinioară să îndeplinească scopul divin!

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt deopotrivă implicați în această lucrare de răscumpărare și de transformare a omului. Deși mulți bărbați și multe femei, în nebunia lor, nu vor răspunde cu ascultare lui Dumnezeu, totuși, scopul

divin va fi împlinit de o Rămășiță (de acei puțini care găsesc Calea Îngustă spre viață), care se supun lui Dumnezeu așa cum a făcut-o Isus și prin care se va manifesta gloria lui Dumnezeu, nu numai aici, în timp, ci și în vecii vecilor când Dumnezeu Își va arăta, prin ei, nespusa bogăție a harului Său, la care au fost făcuți părtași prin Isus Hristos.

A Lui să fie toată gloria, acum și în vecii vecilor!
Cine are urechi de auzit, să audă.

Titlul din limba engleză: **Living as Jesus Lived**
www.cfcindia.com

Traducere din limba engleză: *Estera Rusu și Nicolae Tulici*
Corectare ortografică: *Emil Caraman și*
Mihaela Dumitrescu
Tehnoredactare computerizată: *Adrian Rus*

*Drept de autor – **Zac Poonen** (1977)*
16 DaCosta Square,
Bangalore – 56008. India.
www.cfcindia.com

*Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru
a preveni abuzurile. Este interzisă retipărirea sau
traducerea acestei cărți fără permisiunea scrisă a
autorului.*

*Pentru mai multe informații sau comenzi privind ediția în
limba română, vă rugăm să contactați editura:*

SC ALFA SOFTWARE SA Zalău
450098 - Zalău, Str. Simion Bărnuțiu, Nr. 1, Bl A27, Parter
Telefon: +40-260-662.112 sau +40-260-612.777
E-mail: mail@harulzalau.ro
Web: www.harulzalau.ro

Cărțile publicate în limba engleză de către Zac Poonen se pot consulta pe pagina de web: www.cfcindia.com, iar pe pagina: www.harulzalau.ro, cele care au fost traduse în limba română, respectiv:

- **Principiile slujirii**
- **Secretele biruinței**
- **Frumusețe în loc de cenușă**
- **Scopul eșecului**
- **Trăind cum a trăit ISUS**
- **Vin nou în burdufuri noi**
- **Cunoaște-ți vrăjmașul**
- **Adevărul neschimbat**
- **Femeie de ce plângi?** (*Annie Zac Poonen*)

Sunt în curs de apariție:

- **Un singur trup în Hristos**
- **Predici ocazionale – vol. 1**
- **Apocalipsa verset cu verset**